

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalık

K. Bahadır

19. CHP KURULTAYINDA :

— Ortanın Solu
ömür boyu sürecek
Dudağımızdan yıllarca
düşmeyecek...

**YAVRUNUZUN İLERİYE GÜVENLE
BAKABİLMESİ**

**şimdiden yapacağınız tasarruflarla
mümkündür.**

AKBANK

(Ak. : 179)

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 15 Sayı: 43 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 16 Ekim 1968

GEÇİNEBİLİYOR MUSUNUZ?

GAZETELERİMİZ bu konu üstüne anketler düzenliyorlar ve vatandaşlara soruyorlar: — Geçinebiliyor musunuz?

Cevaplar tabii çeşitli oluyor. İsterseniz siz de çevrenize şöyle alıcı bir gözle baktıktan sonra aynı soruyu türlü-çeşitli vatandaşlara yöneltebilirsiniz. Alacağınız cevaplar karşısında şaşkınlıktan küçük dilinizi yutmak durumunda kalmazsanız, hayli yararlı bilgiler edinmiş olursunuz. Öyle sanıyoruz ki hiçbir Allahın kulu çıkıp da:

— Çok şükür geçinip gidiyoruz işte... diyemeyecektir.

Bir köylüye sorsanız, her halde önce susacak, sonra da:

— Nasıl geçinelim, bey! diye yana yakula anlatacaktır. Bu yıl mahsul kötü, kötü mü kötü... Ektiğimiz otuz şinik buğday, elde ettiğimiz iki yüz şinik buğday... Damın ardında bir parça mercimek yetiştiriyoruz, bir koyunumuz, bir de eşeğimiz var. Bir karı, bir çocuk, bir de yaşlı ana... Gelirimiz bütün yıl için 2500 lira! Masrafını düş, kalır 500 lira... Eğer bulursak kışın ameleliğe gideriz; yoksa oturup Allaha dua ederiz.

Bir memura geçinebiliyor musunuz diye sorsanız derinden bir aaah çekip bir sigara yakacak, sonra dumanın taa ciğerinden üfleterek:

— Şu Personel Kanunu yok mu! Çıkamadı gitti bir türlü... Umudumu kestim artık, bizim canımız çıkacak. Personel Kanunu çıkmayacak. Maaş dörtyüz yirmi lira... Dört çocuk, bir de hanımın üstüne kayınvaldeyi koy, altı... Bendeniz, yedi... Ev kirası ikiz z... Bu sene ev sahibi ister elli daha... Okullar açılacak diye ödüm kopuyordu, açıldı. Defter, kalem, kitap, önlük, pabuç... Hanımın mantosu on birinci sene ye girdi, susuyor zavallı, benim esvabın dirsekleri çürüdü... İnsan arasına çıkacak halimiz yok, gerisini sen hesap et...

NATO KAFALAR!..

TOTO KAFALAR!..

Bankada yüksek maaşlı genel müdürün geçim derdi ise başka soydandır:

— Beyefendi! Emin olun bu gidişle dayanamayacağız. Doğru dürüst kaloriferli bir apartman ikibin beş yüz lira... Çocuğun okul taksiti altı bin lira... Her ay arabanın masrafı beşyüz... Hanım, geçen gün bir kumaş alayım demiş; metresi ikiz z elli lira; eh, akli başında bir terzi yediyüz elli isteyecek... Yazlığa çıkmaya mecbursun; onbin lirayı peşin bastırmadan eli yüzü düzgün bir yer bulamazsın. Bu gidişin sonunu ben hayırlı görmüyorum. Geçinmiyoruz efendim, medeni bir insan gibi yaşayamıyoruz...

İş adamının âlemi büsbütün başkadır:

— Vallahi bilmem ki bu gidişin

sonu ne olacak? Toplu sözleşme mevsimi gene geldi. İşçiler laftan anlamıyorlar ki! Sendikacı denen bir sürü mesuliyetsiz adam! Ücretleri yükseltmek isterler... Geçen yıl kârımız altı milyon, bu yıl istedikleri zam beş milyonu buluyor. Kolay mı beyefendi? Biz bu işleri nasıl tezgâhlıyoruz? Bir Avrupa seyahati en aşağı otuz bin... Hanım kışın İsviçre'ye gitmek istedi, namussuzum o kadar darda idim ki bir bankadan kredi almak zorunda kaldım. Büyük oğlan, arabasını değiştireceğim diye tutturmuş, kız ayrı havalarda... En küçük oğlana, Almanca öğreysin diye bir Alman da di tutalım dedik; haspam; yemek,

içmek, yatmak dışında binbeş yüz lira ister... Ankara'ya her gittiğimde görünmeyen masraflarım on binleri geçiyor. Yedirmek, gezdirmek, sırasında gırtlığına kadar doyumak lâzım kodamanları... Herifler de bir türlü doymuyorlar ki... Zamanımızda geçim çok zor beyefendi! Ben bu gidişle dayanmam. Bir deniz motoru alayım dedim, şöyle işten daraldıkça başımı alıp gideyim diye... Yüzelli binden söz açılar. Ben bu işin sonunu hayır görmem...

Velhasılı kelâm memlekette bir geçim sıkıntısıdır gidiyor.

Bunun içindir ki tecrübeli AKBA-BA öyle yaş tahtaya basıp kimseye:

— Geçinebiliyor musunuz? diye sormaz.

Devir, kimsenin geçinemediği devirdir. İnsanlar artık maaşla geçinemiyorlar, aylıkla geçinemiyorlar, kârla geçinemiyorlar, birbirleriyle geçinemiyorlar.

Damat kaynanayla, kaynana gelinle, iktidar partisi muhalefetle, işçi patronla, müdür memurla, İsrail A-rap'la, Amerika Rusya'yla, Rusya Çekoslovakya'yla, Arnavutluk Rusya ve Kürt'ler Irak'la geçinemiyor.

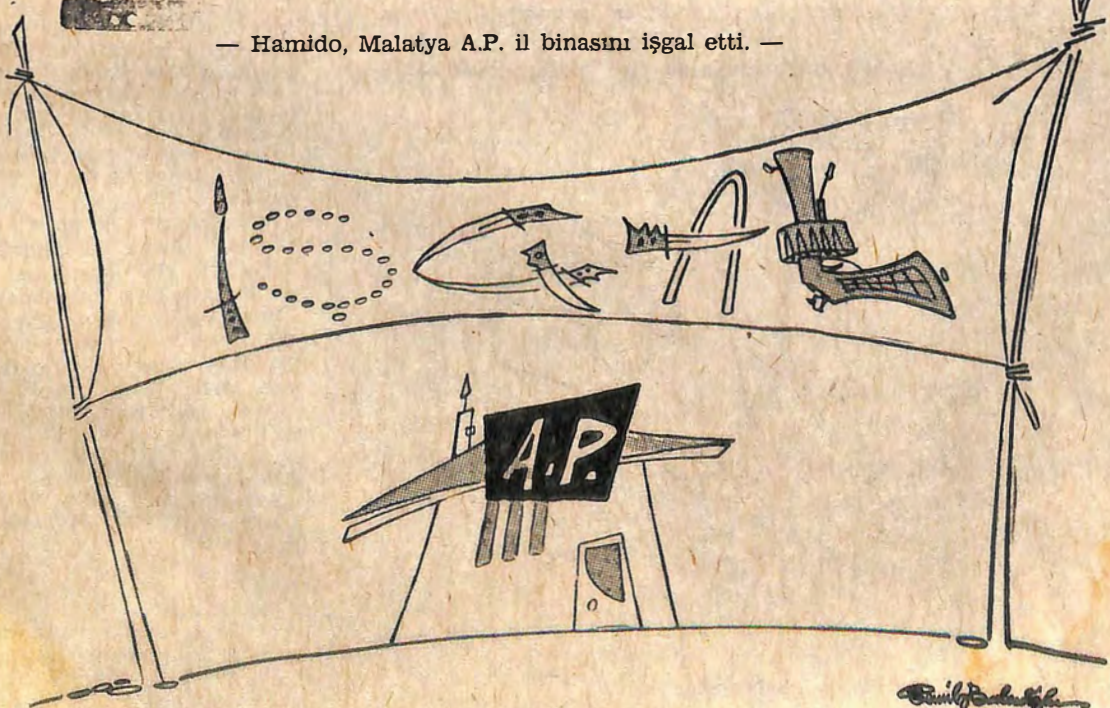
Şu garip dünyamızda ne parayla geçinebiliyor insanlar ne de parasız... Devletler geçinemiyor, şirketler geçinemiyor; kasasında paradan, evinin önünde otomobilden geçilmeyen kişiler bile geçinemiyor.

Ne var ki geçinmeden geçinmeye de fark vardır.

Ayda dörtyüz elli lira maaş alan memurun ikiyüz lira ev kirası vererek yedi nüfusu beslemesi ne kadar Zati Sungur sihirbazlığı sayılırsa, yedibin lira aylıkla aybaşını getiremeyen şirket müdürünün hali bir o kadar Abra Kadabra oyunudur.

Hele yılda 500 lira gelirle geçinmeye çalışan mütevazî köylümüzün durumunu hiç saymıyoruz. Çünkü bilindiği gibi köylü efendimizi insandan ve vatandaştan sayacak kadar medenileşemedik... İnşallah o günlere bir kavuşalım, şükür kavuşurana diyeceğiz.

— Hamido, Malatya A.P. il binasını işgal etti. —

Yazısız

AKBABA

HEYKELİ DİKİLECEK ADAM

ANKARA'ya gönderilen dilekçenin kendilerinde kalan kopyasının okunması bitince, sardığı sigarayı ağızlığına geçirmeye çalışan Rıza dayı:

— Orasını iyice anlamadım, dedi. Bi kere daha geç bakayım. Hasan Çavuş'un askerden yeni dönen oğlu sordu:

— Neresini dayı?
— Hani o direklik mi ne var ya?.. Arayıp, buldu delikanlı:

— Direklik değil dayı, direktif. «Köyümüze uğradığınız sıradaki vatandaşlarınıza güvenerek, kasabalığa terfi ettirilmemiz yolunda emir ve direktiflerinizi dört gözle bekliyoruz» diyor.

Sigarasını tüttüren Rıza dayı:
— Helâl olsun oğlana, dedi. Mübarek tahsildar değil, abukat sanki!

Çilli Durmuş:
— Bu iş oldu sayılır ya, belediye reisliğine kimi getireceğiz? diye bir soru attı ortaya.

Bağcıların Kadri:
— O kolay, dedi. İş, Ankara'dan beklediğimiz haber gelsin. Memlekette reislik yapacak adam mı yok?

— Öyle ya canım, dedi kahveci. Memet ağanın oğlu var, büyük camiiin müezzini Murat var, noter kâtiibi Ali bey var...

— Var ama, bu gibi meselelerde çok uyanık olmak gerekir, dedi Rıza dayı. Belediye Reisi olabilir dediğinden adam olmaz, adam olur dediğinden belediye reisi olmaz çok kere... Bir ikiniz hariç, bizim ilçenin ilçeliğe terfi ettirildiği günleri hep biliriz.

Çilli Durmuş kafasını iki yana salladı:

— Yaa, ne sıkıntılar çektiydik o sıra...

Hasan Çavuş'un oğlu sordu:
— Küçüktüm ama, hatırlıyorum gene... Muhittin beyin reislik günlerinden bahsetmiyor musunuz?

— Değil oğul, nerdeee? Heykeli dikilecek adamdı Muhittin bey. Adamın öylesini bulsam, belediye gelmeden belediye reisi yaparım. İlk reisten bahsediyoruz biz.

— O sıralarda da millet bayağı ilçe olma hevesine kapılmıştı hani, dedi, kahveci.

Çilli Durmuş atıldı:
— Milleti heveslendiren kimdi?... Reis olmak isteyen o herif! Akşam

sabah bizi başına toplayıp, «İş alanı açılmasını istiyorsak, başboşluğun ortadan kalkmasını özlüyorsak, belediye kurmamız şarttır» diye az nefes tüketmediydi.

— Yaa, dedi Rıza dayı. Biz de henüz köyden başka yer görmemiştik, belediye kazığı yememiştik, o Musa herifi konuştukça, «Aman» diyoruz, «Ne olursa senden olur. Peşinde biz varız, gayrı nasıl bilersen öyle yap!»

Nereye başvurduysa vurdu, üstünde doğup büyüdüğümüz o yerler çabucak ilçe oldu, gerekli işlemler tamamlandı, belediyesi kuruldu, iş dayandı bir reis seçmeye... Falancayı mı başa getirelim, filâncayı mı derken, Allah rahmet eylesin değirmenci Mustafa dayı:

— Madem neye yaradığını bilmediğimiz bi işe adım attık, nasıl çıkacağımızı bilmediğimiz Musa'yı seçelim, gitsin!

— Eh, dedik, hem başımızda yabancımız olmayan biri bulunur, hem de oğlan yorgunluğunun mükâfatını almış olur.

Getirdik reisliğe. Eh gardaşım sen misin getiren? Bi ay geçti geçmedi, Musa'nın memurları yayılmadı mı ilçeye? Adımını sokağa atandan, başını kapıdan uzatandan kesiyor ceza! Korkumuzdan evden çıkamaz, perdeleri açamaz olduk! Eşraftan bi kaç kişi:

— Parayı pınardan toplayarak bi cezaları karşılayamayız, dedi. En iyisi, düşürelim biz bu namıssızı!

Bi itirazımız yok. Düşürmesine düşürelim ama, düşürmek için bile sokağa çıkmak, sokağa çıktın diye ceza vermek gerek! Sokakta kimse cikleri göremeyince başladılar kapıda bağlı eşekle, çayırdı otlayan davara ceza kesmeye! Cepte metelik kalmayınca dayandık kapısına:

— Ülen Musa, bu yaptığın nedir gardaşım? dedik.

Oturduğu yerde kasıla kasıla:

— Valla arkadaşlar güllü seven dikenine katlanır, demez mi? Belediye isteriz dediniz, belediye kurduk. Reisimiz sen ol diye direndiniz, hatırlınız ilçe Belediye Reisi olduk. Eee, insan bir şey kurunca, masrafını karşılamayı da göze alır, değil mi?

— Peki kardışım, dedim, söyle maaşın neyse cepten verelim. Ama bırak da kendi yerimizde, kendi yur-

dumuzda biraz rahat hareket edelim.

Yalnız kendi maaşı ile paçayı kur-tarılmıyacakmışık meğer. Belediye-nin meclisi varmış, memuru varmış, işçisi, çöpçüsü varmış, bütün bu masrafları belediye sınırları içinde oturan halk karşılamış.

— Peki birader, sizin bizlere karşı göreviniz yok mu? Belediye hal-ka ne yapar?

Omuzlarını kaldırdı:

— Daha ne yapar bilmem ki... Vergi alır, ceza yazar. Elde ettiği para ile masrafını karşılar, artan bir şey olursa onunla da yol tamiri, sokak tabelası gibi eksikleri tamamlar.

Biz bunca zararlı sineye çekerdik ama, vakti gelince de o itin imanını gevretirdik!

Seçimler yaklaşırken Fırıncı Yaşar:

— Bu sefer başkanlığa avukatın yanında çalışan Nurettin beyi getiririm, dedi.

— Kabul eder mi dersin?
— Ağzımı arayıp, bi ricada bulunalım bakalım.

Nurettin beyi hep tanırız. Ağırbaşlı, efendi bir adamdır. Gerçi bizim buraların yerlisi değildir ama, herkes tarafından sayılır, sevilir.

Bi akşam bunu Tahir'in meyhanesine çekip:

— Niyetimiz böyle böyle, dedik.

— Darılamayın ama yapamam! dedi.

— Etme eyleme, alt-ucu iki ceza, bi vergi kesecek olduktan sonra neden yapamıyacakmışın?

— Belediye iki ceza, bir vergi kesmekle yönetilmez de, onun için yapamam, dedi.

Bir bir anlattı belediyenin görevlerini:

— Civar köylerden gelenlerle, a-damaklılı arttı ilçenin nüfusu, dedi. İskân meselesi bir plâna bağlanmazsa, bazı başboşluklar yasaklanmazsa, yakında kargalar bile yaşamaz burada! dedi.

— Aman, dedik, gel şu işe he de. Bize senin gibi, ilçenin düzenini, hal-kın huzurunu düşünen biri lâzım.

Biz konuştukça o boyuna:

— Yapamam ben! diye ünneyip duruyor.

— Ülen Nurettin bey kardışım, neden yapamazsın?

Ezildikçe eziliyor:

— Kanunun karşısında kimsenin gözünün yaşına bakmam da, ondan!

— Aman daha iyi ya... Aynı gayrı kalkar ortadan.

— Hay ağzına sağlık. Yak kardaşım, yak!

— Allem ettik, kallem ettik, biz buna he dedirttik.

Silme kazandı reisliği!

— Bir şehir plânı hazırlatacağım ama, masrafı karşılamak için yarı-dımda bulunmanız şart, dedi.

— Adam başına kaçır kuruş düşer ki?..

Kuruşla olmazmış bu gibi işler.

— Kardaşım sana can kurban ama, parası olmayan ne versin?

Allahtan, adam alçak gönüllü:

— Parası olan para verir, parası olmayan ister davar, ister arazi verir, dedi.

Ucunda bizim rahatımız olduktan sonra neden sakınlalım. Ben beş koyun verdim, fırıncı evinin yanında ki arsayı verdi, herkes kendince verdi bi şeyler işte. Başışlananları çabucak paraya çevirdiler. Nurettin beyle iki yardımcısı modern bi plân hazırlamak için Ankara'ya mı, İstanbul'a mı, işte öyle bi yerlere gittiler.

Üç ay sonra döndüklerinde, boru-ya benzer koca bi kağıt vardı ellerinde:

— Plânı yaptırdık, dedi Nurettin bey. Şimdi sıra, plâna uygun bi şehir kurmakta.

— Eh, kur gayrı, dedik.

— Fakat bu sefer çok büyük paralar lâzım, demez mi?

Hepimiz donduk kaldık!

— Giderken verdiklerimiz?..

— Onunla ancak plânı yaptırdık. Yine başbaşa verip, istişare ettik aramızda:

— Bundan da boyumuzun ölçüstünü aldık mı? Ne yapacağız şimdi?

Fırıncı dedi:

— Verdiklerimizi helâl edecek de-ğiliz ya, bir de plânın uygulanması-nı görelim bakalım. Herkes önceki verdikleri kadar bir şeyler daha ba-ğışlasa, modern bi ilçeye kavuşu-ruz her halde.

Nurettin bey:

— Aklınıza kötü düşüncelerin tak-lıması için, toplu bağışta bulun-mamızı istemiyorum sizden, dedi. Biz, plânı uygulamak için gereken işçileri tutalım, araçları kiralaya-lım, günlük masrafı karşılamak için faturasını size yollayalım, dedi.

Böylesi bize daha karlı gözük-tüğünden:

— Peki, dedik.

Devrisi gün bir ıoz toprak bulu-tu ile gözlerimizi açtık ki, yıkılı-yor ilçe!

— Bre aman bu nedir? Deprem mi oldu? Bomba mı düştü?

— Hayır, dedi komşular, Başkan plânı uygulamaya başladı.

Sokağa çıktım ki, ne göreyim? Bi-zim evin yarısı gitmiş, ameleler kaz-ma kürek sallayarak ahıra doğru yü-rümüyorlar mı?

— Bu imar plânı değil, işgal plâ-nı... Yetişin a dostlar, belediye evi-mi başıma yıkıl! diye bağırarak, yı-ğılmışın yolun kenarına!

Kendime geldiğimde, bir kaç kişi amele yevmiyesinden hisseme düş-e-ni istiyordu.

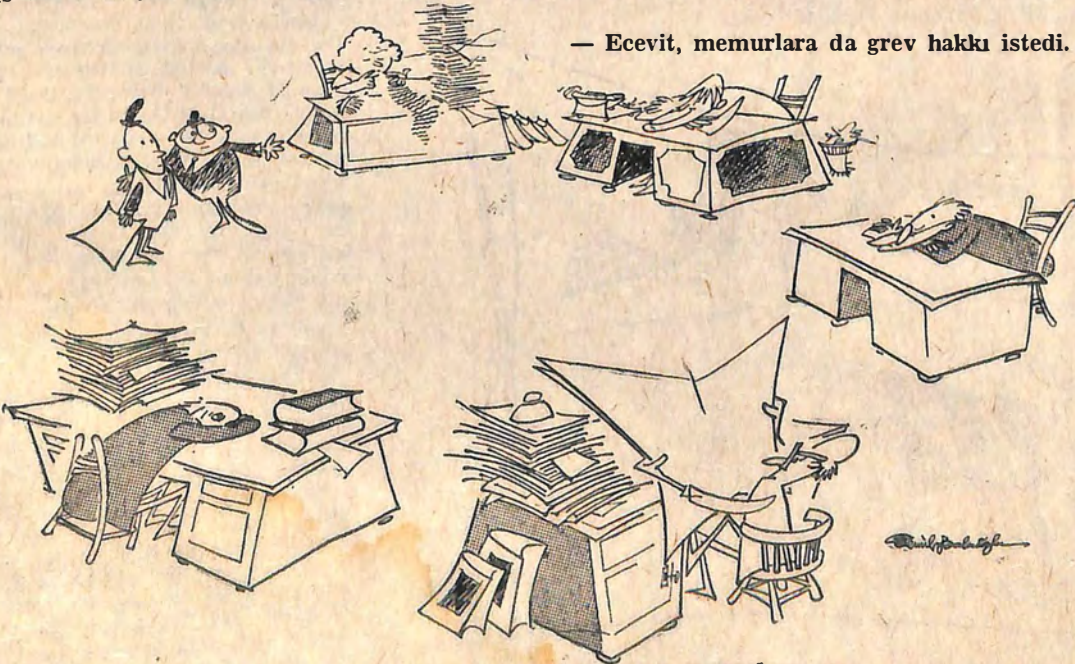
— Bu parayı neden benden isti-yorlar?

Tahsildar diklendi:

— Senin evinin yıkım parasını, belediye başkasından alamaz ya!

İki gün içinde ilçenin yarısı yıkıl-dı. Çocuk bahçesi yapmak için de-

— Ecevit, memurlara da grev hakkı istedi. —

— Aferin yahu, hemen tatbikata başlamışlar!

Yazısız

ğirmeni kaldırdılar, değirmen yapmak için o koca çeşmeyi yerle bir ettiler, çeşme yapmak için fırını istilâk ettiler!

Sonra, o Muhittin bey dediğimiz mübarek adam yetiştirdi imdadımıza: — Halkımızın yasaklara karşı saygısı varsa, bu durumdan ben sizi masrafsız kurtarıyorum, dedi.

— Bey, dedik, eline eteğine düştük. İlçenin halini görüyorsun. Çukurları doldurmaya kalksan, yıktırılan yerleri yarın yamalak yapsan, yine dünyanın parası gider. Bu para, her devirde olduğu gibi, yine biz fakirlerden çıkar. Allah aşkına yapabileceksen geç başa.

— Kimseden bir kuruş almayacağım, dedi. Hattâ bazı ufak tefek masrafları da kendi cebimden karşılayacağım.

Getirdik başa. Allah biliyor ya, hepimizin kalbleri küt küt atıyor.

— İncinizde tabelâ yazmasını bilen var mı? dedi.

— Ben yazarım, dedi fırıncının oğlu.

Elne bir tahta tutuşturup, «Bu-

raya toprak dökmek yasaktır!» yazdırdı üstüne. Göttürdü, çocuk bahçesi yapmak için eşelenen yere dikti.

— Yahu, dedi, ne yapıyorsun? Hani çukurları düzletecektin, kazılan temelleri doldurtacaktın, yıkılan evleri yaptıracaktın?

— Siz karışmayın, dedi.

Karışmadık. Karışmamakla da iyi etmişik hani. İki gün sonra ne görelim? Çocuk bahçesi yapmak için eşelenen yer ağzına kadar toprak dolup düzelmemiş mi?

— Şimdi sıra, fırın için kazılan temelde, dedi.

Çocuk bahçesindeki «Buraya toprak dökmek yasaktır» tabelâsını alıp, dikti fırının temelne. Bir buçuk gün sürmedi temelin dolması. Bu sistemle kazılmış yerleri doldurtuktan sonra, başladı yıktırılan yerlere, «Buraya bina kurmak yasaktır» tabelâları asmaya...

Bir yılda eski haline gelmişti ilçe. Sevinçten bayram yapıyorduk:

— Ne olur bizi bırakıp başımızdan gitme, diye rica üstüne rica yağırdıyorduk.

Ama durmadı, gitti!

— Allah için mübarek adamdı Muhittin bey, diye mırıldandı kahvedeki köylüler. Rıza dayının dediği gibi heykeli dökilecek adamdı!

Vedat SAYGEL

GİDİŞAT!

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Derde devâdan gayri...

B UNU Roma'dan yazıyorum. Ne zaman buraya gelsem içimde hayranlıkla nefret çarpışır.

Hayranlığım; İstanbul'un geçmişine de yakın akrabahlığı olan bir tarih mirasına ve bugünkü İtalyan yaratıcılığının doğduğu refah ile güzellikleridir.

Nefretim ise... Söyleyeyim neye olduğumu:

Roma'nın bin yılları yenmiş mermerlerinin, çam korularının, fıskiye havuzlarının arasında hamamböcekleri gibi kara cüppeli papazlar dolaşır. Kiliseler Batı'nın bütün başka merkezlerindeki kadar daha çok, daha iri, daha ukalâ ve güçlüdür.

Çan kuleleri arasında gözle görülmeyen örümcek ağıları gerilidir sanki; tarifsiz bir duygu buğusu şehrin havasını ağırlaştırır.

Ve bütün Katolik âleminin üstüne koyu gölgesini Papa buradan uzatır.

Bugünlerde muhterem Peder'e her zamankinden fazla içerlemekteyim; çünkü avucunda tuttuğu yüz milyonlarca insanın hayatını birdenbire çok fena kararttı gölgesiyle. Üstelik dünyanın geleceğini büsbütün tehlikeye soktu.

Hazretin doğum kontrolünü yasaklayışından, daha doğrusu o işin nasıl yapıldığına nasıl yapılmayacağına belirlen kararından bahsediyorum.

Hani bizde boyuna tekrarlanan bir lâf vardır:

— Efendim, ihtisasa hürmet etmeli. Avrupa'da herkes bir işi çok iyi biliyor, başka şeye karışmıyor...

Ne karışmıyor ama! Şu lâkırdının boşluğunu ispatlamak için Papa'nın o davranışından daha dramatik örnek olur mu?

Cinsiyetten buca buca kaçan bir «ruhaniler» ordusunun başı, kendi de ömründe bir tek kere bir kadına el sürmemiş bir zat, bütün insanlığın cinsi hayatını düzenlemeğe kalkıyor!

Belki hristiyan dinine saygısızlık etmekte olduğum duygusuna kapıldınız?

Aslına bakarsanız kendi dinlerine en büyük saygısızlıkları yine hristiyanlar etmekte. Bugünkü yaşayış üslupları içinde dini de bir pratik âlet seviyesine indiriyorlar.

Buradaki otel odama girince başucumda bir İncil buldum.

«Gideons International» adında bir cemiyet tarafından oraya konulduğu belirtilen bu kitabın kapak içinde aynen şu fihrist var:

«İhtiyaçlarınıza göre aşağıdaki sayfaları okuyun.

Kederli zamanınızda sayfa 1028. Acı azaltmak için 1036.

Bir şeye karar vereceğiniz zaman 1076.

Tehlikeden korunmak için 562. Korkulu vaktinizde cesaret arttırmak için 1075.

Karışıklık karşısında huzura kavuşmak için 640.

Yorgunsanız dinlenmek için 860.

Doğru yoldan çıkmak üzereyseniz 1022.»

Gördünüz mü teknik ileriliği? Düzenli yaşamak diye buna derler işte!

İşten kovulduysanız da üzüntüde başınıza ağrı mı girdi? Sakın aspirin alıp uzanmağa kalkmayın. İncil'in 1028 ve 1036 ncı sayfalarına bir göz atmak yeter.

«Karımı boşasam mı, boşasam mı?» diye bocalayıp bir türlü karar veremediğinizi düşünün. Gerekli zihin açıklığını 1076 ncı sayfada bulacaksınız.

Tehlikeli bir hastalık salgını mı var? Hekimlerle falan uğraşacağınız 562 ncı sayfaya sığınmalısınız.

Diyelim belâlı bir herifle çatışmaya gidiyorsunuz. Bu korkulu vaktinizde cesaret arttırmak için kafayı çekmeyin sakın; 1075 inci sayfa cesaretinizi artırır.

Ya da bir Bakansınız. Sokaklarda karışıklık var. Durumu uzun uzun inceleyip patirtinin kaynağını gidermeğe filân boşverin; 640 ncı sayfaya bakıp kestirmeden huzura kavuşmak daha iyi değil mi?

Yorulan insanlardan kimi uykuya yatar, kimi masaj yaptırır, kimi ayaklarını sıcak suya koyar. Ama bunların hiçbirisi 860 ncı sayfa gibi dinlendiremez sizi.

Hele hele daha güç durumlarla mı karşılaştınız? Yandaki otel odasının balkonunda bikiñili bir dilber gördünüz de doğru yoldan çıkarmak tehlikesiyle burun buruna mı geldiniz? Ya bir soğuk duş yapacaksınız, ya da gelsin sayfa 1022...

Şu fihrist bir de «Uyuşturucu zirvalardan kurtulmak için» baş vurulacak sayfa gösterseydi ya!

Refik ERDURAN

İnönü, «Bir yıl daha gençleştim» dedi. — Gazeteler —

BEDEN Terbiyesi Bölge Müdür- lüğünün alt kattaki holü mah- şer gibi kalabalıktı. Bölge mü- dürü o gün kulüp temsilcilerine, i- darecilerine, Vilâyet erkânına, daha başka torpillilere futbol maçları için bedava giriş kartı dağıtacak- tı. Holdekiler gitgide sabırsızlanıyor- lardı.

Bölge sekreteri arada bir odadan çıkıyor, dışarda toplananları birer birer gözden geçiriyor, hattâ biraz da içerliyordu.

Öğleden sonra saat üçe doğru bölge müdürü kan ter içinde bölge binasına geldi. Boynunu mendili ile kurularak odadan içeri girdi. Ca- nı epeyce sıkılmışa benziyordu. Böl- ge sekreterini yanına çağırdı:

— Dışardakiler ne bekliyorlar böyle? dedi.

Bölge sekreteri, boynunu büküp gülümsedi:

— Bunlar bedavacılar beyim. Sta- da bedava girmek için kart almaya gelmişler. Onun için sizi görmek is- tiyorlar.

— Ben bunların hangi birine kart yetiştireyim be birader? Çağır baka- lım şunları teker teker...

— Çağırayım efendim.

Bölge sekreteri, kapıdan başını u- zatarak holdeki kuyruğun en başın- da duran gence işaret etti:

— Bölge başkanına, gelin durumu anlatın.

Genç adam içeri girip, başı ile hafifçe selâm verdi:

— Beyefendi sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Zatâlinize es- ki solaçıklardan doktor Bedri bey bir mektup gönderdi de...

Cebinden zarfı çıkarıp uzattı. Böl- ge müdürü zarfı açmadan masanın üzerine koydu:

— Pek! Ben mektubu sonradan okurum, dedi. Siz şimdi ne istiyor- sunuz?

— Efendim, şey istiyorum. Yâni bir ricam var. Futbol maçları için giriş kartı... Malûmuâliniz Türk fut- boluna yıllarca...

— Siz, şimdiki halde futbol oynu- yor musunuz?

— Evet.

— Hangi kulüpte?

— Çukurcuma Gençlik Kulübünün santrahafıyım.

— Çukurcuma kulübü için Vilâyet kart tahsis etmedi ki bey kardeşim.

— Aman efendim, nasıl olur, ben- deniz Türk futbolunun kalkınması için yıllarca...

— Ne yaptınız?

— Ne mi yaptım? Beyefendi, be-

nim hakkımda gazetelerin yazdıkla- rını bir görseniz, şaşar da kalırsınız.

— Gazeteleri bırakın bir kenara. Siz, Türk futbolunun kalkınması i- çin şimdiye kadar ne yaptığınızı an- latın bana.

— Anlatayım efendim. Bir kere Karagümrük sahasında tac çizgile- rinin dışında kalan bütün otları ben kendi ellerimle ayıkladım. İki sene müddetle santra çizgisini ben çiz- dim. Çukurcuma kulübündeki fut- bolcu arkadaşların, formaları ile çoraplarını, bilâmetelik anneme yıkat- tım. Kulübün bayrak direğinin ucun- daki sarı prinçten ayıldız, ben parlattım. Kulübün idare heyeti oda- sındaki naylon kâğıt sepetini ben aldım. Eh, bizim gücümüz de bu ka- darına yetiyor.

— Pekâlâ, anlaşıldı kardeşim. Vi- lâyet maalesef Çukurcuma kulübüne kart tahsis etmiş değildir. Ben adımı- zı buraya not ediyorum. Meseleyi inceleyeceğim. Bir hafta sonra uğ- rarsınız.

— Başüstüne efendim.

— Sırada bekleyen diğer arkada- şı gönderir misiniz buraya?

— Göndereyim efendim.

Biri çıktı, öteki girdi. Bölge mü- dürü ona sordu:

— Siz ne istiyorsunuz?

— Stadyuma giriş kartı rica ede- ceğim.

— Stadyuma giriş bileti, maç- lardan önce gişelerde satılıyor.

— Para ile olduktan sonra, onu ben de biliyorum beyim. Ben para- sız kart istiyorum.

— Sizin sıfatınız nedir? Yâni ne iş yapıyorsunuz?

BENDEN PASO

ADNAN VELİ

— Beyim, benim hayatım spor içinde geçti.

— Yâni siz sporcu musunuz?

— Beyim bendeniz, Persembepa- zarı Gençlik İdmanyurdu'nun...

— Kaptanı mısınız?

— Kaptanı sayılıyım Çünkü o bi- nanın temizliği sırf benden sorulur. Badanası olsun, helâların temizliği olsun, pencere camlarını silmek ol- sun, hep benden sorulur. Onun için bendeniz maçlara bedava giriş kar- tı almaya geldim.

— Size giriş kartı veremeyiz efen- dim. Çünkü serbest giriş kartlarını Vilâyet son derece kısıt.

— Aman beyim, bize gelince mi kısıt? Biz bunca yıldır, Bölgeden peynir ekmek gibi kart almış adam- larız. Ben buraya boşuna gelmedim ya. Biz Adalet Partisini ne diye ikti- dara getirdik yâni?

— Adalet Partisini siz mi iktidara getirdiniz?

— Hani doğrudan doğruya getir- medikse de, gene de bir parçacık pa- yımız vardır... Neden dersiniz, son seçimlerde, ilk defa bizim o tarafta- ki Arnavut Recep'in kahvesinde se- çimlerin neticesini duyduğum za- man, iki gözüm iki çeşme, ağlamış- tım. Tabii sevincimden ağlamıştım. Benim ciğerimden kopan bu sevinç gözyaşlarının hiçbir ikramiyesi ol- maz mı yâni?

— Orasına ben karışmam. Ama Vilâyetin emrinden de dışarıya çı- kamam. Sizin kulübünüze tahsis yok şimdilik.

— Yooook, öyle deme abi. Ben meccani biletimi almadan, şuradan şuraya gitmem. Seneler senesi yı-

ğınla kart almış insan, bundan son- ra para verip de maça girecek ol- sa, mahallede alaya alırlar adamı. Herkes gibi bizim de bir izzeti nef- simiz var. Ben durup dururken ne diye izzeti nefsimi çiğneteyim?

— Veremeyeceğiz bey kardeşim.

— Valla, orası size ait. Siz kendi menfaatinize bakacak olursanız, be- ni dinleyin de bu kartı verin.

— Neden bizim menfaatimiz söz konusu oluyormuş?

— Tabii olur ya... Şimdi artık e- dalet devri. Herkes çatır çatır hak- kını alacak.

— Bedava bilet sizin hakkınız mı?

— Anamın ak sütü gibi hakkım.

Çünkü benim sayemde Türk sporu Avrupa sporunu en az bir kilometre geride bırakmıştır. Hem ben yalnız kulübün temizlik işlerinde değil, futbolcuların nefes işlerinde de ça- lışıyım. Ben kulübün nefes uzmanı- yım. Bir sporcuya nefes talimi yap- tırmak ve böylelikle onun nefesini ziyadeleştirerek sahada çok koşma- sını sağlama bağlayıp takımı yüzde yüz galip getirecek bir adamın fay- dasını inkâr etmek, her şeyden önce memleket sevgisine yakışmaz. Sen şu bileti, bize gönül rızası ile ver de, bu iş uzamasın. Yoksa partiye gidip de, rahatınız için «Müdür bey odanın sol tarafında oturuyor» diye iki çift lâf çıldattım mıydı, sonu iyi olmaz bu işin.

Bölge müdürünün sınırları bozul- maya başlamıştı:

— Siz biraz dışarda bekleyin, de- di.

Sonra zile bastı. İçeriye giren böl- ge sekreterine:

— Dışarda bekleyenlerin hepsi de bedava giriş kartı için mi gelmişler? diye sordu.

— Evet efendim.

— Kimler var dışarda?

— Çok kalabalık beyim. Ben bir kısmının isimlerini not ettim. Be- şiktaş kulübünün masajcı muavini- nin bacanağı var. Galatasaray kulü- bünün sırasındaki berberin kalfası var. Fenerbahçe kulübünün çay o- cağını işleten Tefvik var. Karagüm- rüklü Merdiven Tahir'in kızkardeşi- nin nişanlısı var. Vefa bozacısının dükkânında tarçın döven Abdülke- rim var. Daha birçokları var. Bun- lar şimdiye kadar hep paso alıyor- larmış. Ben hepsi ile ayrı ayrı ko- nuştum. Hepsinin derdi paso.

— Sonra «Niye hasılat düşüyor?» diye kulüp idarecileri bar bar bağır- ırlar. «Kapalı'sından tut da, Basın tribününe, L tribününe kadar bil- tün stada bedavacı dolmasını niye önlemiyorsunuz?» diye kıyametleri koparırlar. Öte yandan federasyon- dan «İşleri niye yoluna koymuyorsu- nuz?» diye sual sorarlar. Baksana birader, herkesin derdi paso... Ama «Bu gidişle işler düzelir» diyebilecek bir babayiğit çıkarsa, bu lâfa da benden paso!

Adnan VELİ

✱

Geleceğe hazırlık

Son gezisinde Demirel'e, nesli tü- kenen bir kır at hediye edilmiş.

Haberi veren gazete, hayvancağı- zın künyesini koymayı da unutma- mış. Adı, Uçar. Yaşı, 8. Cinsi, Ko- lukısa...

Bakarsınız önümüzdeki seçimler- den sonra koşulara çıkar A.P., eğer sandıktan çıkamazsa!

Çözülecek ya...

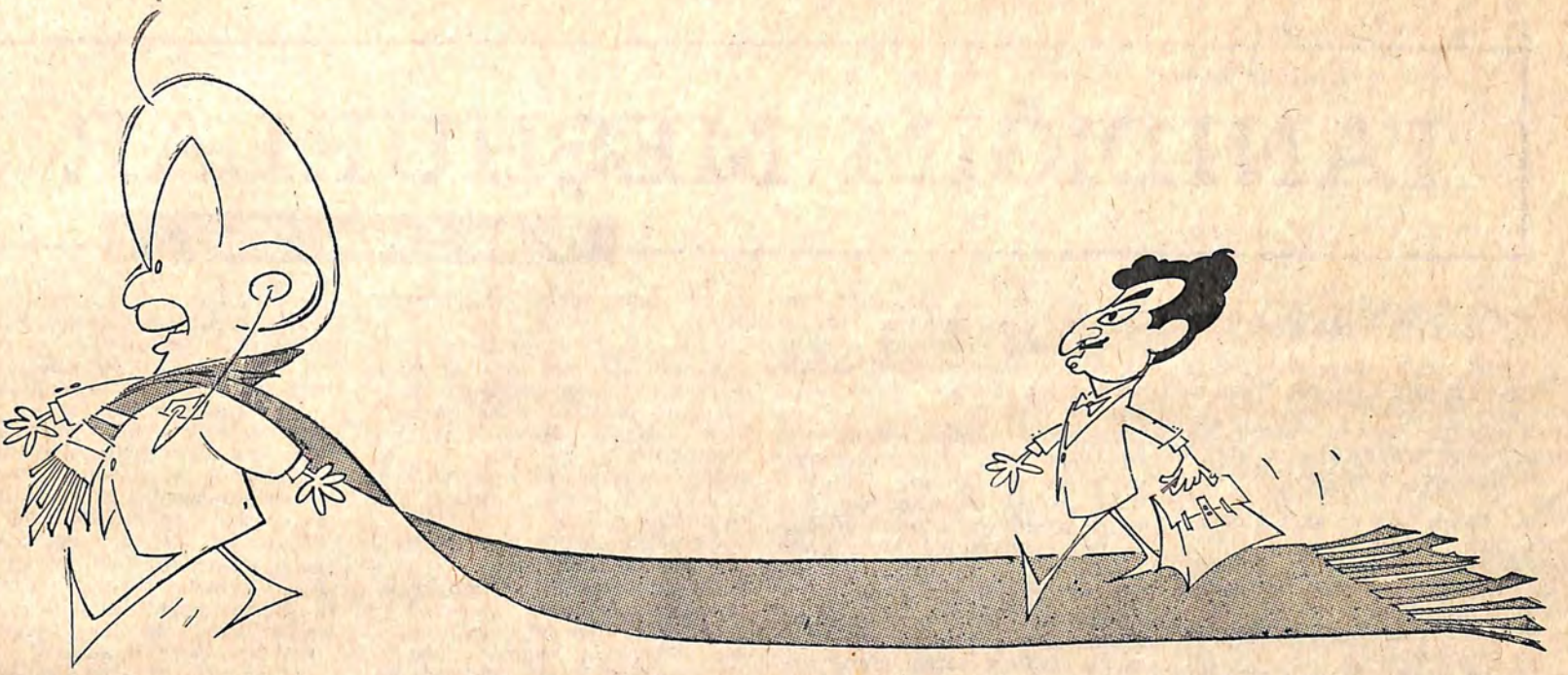
«Devleti batırmıyoruz, kalkındırıyor- ruz» diyen Demirel, şöyle devam et- miş: «Dilimiz seçim zamanı çözüle- cek!»

Hepimizin dört gözle beklediği de o seçimler ya... Kiminin dili çözüle- cek, kiminin dizi... Dünya seyretsin artık gülerек halimizi!

Trafik cezaları ağırlaştırılıyor. — Gazeteler —

Yazısız

ORTANIN SOLU KURULTAY YOLUNDA!

BÜYÜK ADMINISTRATÖR
SERİSİNDEN:

FERİT BASMACI

(İş Bankası Genel Müdürü)

Sayın Ferit Basmacı'nın iki portresi çıkacak Akbaba'da. Bir'le yetinmek isterdim, olamayacak... Birincisi, onu görmeden; ikincisi, onu görmek nasıbmıse, gördükten sonra çizilecek. Bir'le yetinmek isterdim... Politikacıların kapısını itip girmeye alıştız da, «görünmez» adamları azıcık yadırgıyoruz...

BİR ERİMİŞ SES

Bir erimiş ses, görünmez bir duvar çekti önüme... Dürüst dürüst, bön bön, ağlanacak kadar iyi niyetli, demiştin ki telefondaki özel kalem sesine:

«— Efendim... Ben şuyum. Akbaba okuyucuları için genel müdürünüzden bir interview talep ediyorum. Mümkün mü?...»

Özel Kalem sesi, soğuk, uzaak, eriyiliik:

«— Pazartesiinden sonra telefon etmeniz icap edecek» dedi...

«— Aykırılık ne» mi?... Var...

Seste vardı; seste, uzaaak, soğuuuk, eriyiliik seste... Özel Kalem Müdürü olmak güç... Özel inisiyatifle kimi atlatıp, kimi buyur edeceğini kestirmek yapacağımız işlerden değil; senle benim, Akbabam!...

ankara nimet arzik

MEKTUBU

BİR FOTOĞRAFTAN

Her kabine değişiminde, yeni kabinenin üyelerinin fotoğraflarına bakmak âdetim. Uzun etüt istemeyen fotoğraflar... İç açıcı bir psikolojik ve moral birlik havasında... Sayın Ferit Basmacı'nın da fotoğrafını istettim. Zor buldular. Bir kuruluş töreninde galiba. Grup halinde. Diğerleri arkada el bağlarken, gözlüklü, ciddi, titiz, azıcık kuru, bir imza defterine iki satır «iltifatlık» yazarken...

Bu yüzden ne beklenir diye düşündüm. İçine dönüklük beklenir. Rakkamcı bir beyin beklenir. Hayaatını bilmiyorum, muhakkak, bankacı çekirdeğinden yetişmiştir. Kahlı kıyafetli, fantezisiz, büyük bağlantılar kuran bir dimağ değil her halde; fakat incelediğine kemire kemire nüfuz eden... Fal bakıyorum zannetmeyin... Karşısında otursam, ruhunun bayramlık elbiselerini giyer, yüzüne istediği ifadeyi verir ve beni kandırır, kandırmak isterse... Muhakkak, iyi babadır, kendi yasınca. Karşısına, «karşı düşünceyle» çıkmazsanız, iyi de bir eş, eğer evliyse... Fotoğrafına göre, evli ve evinde iyi bakılıyor!...

DAHASI...

O İş Bankasının karmaşık stilli (Selçuki katığı da var, Hellen katığı da var), loş yapısına bir kaç defa girdim... O zaman Genel Müdür Üzeyir Avunduk'tu... Bir başka genel müdür de tanıdım, adı hatırlamıyorum. Akbaba biliyor musun, bu «paralı» banka (parasızları da var), müdürleri senin benim gibi değil, değişik kumaştan... Hesap makinesince çalışan insanlar. Sana bana son derece yabancı nosyonlar; iskonto, ciro, faiz kafalarının içinde elektrikli tren gibi dönüyor... İnsana bakmadan, insan sarrafı... Hani o deruni değerleri falan anlama bakımından değil... Kime kredi verilebilir, falan, o bakımdan... Bir ürkek tarafları var. Katı prensipler ve yumuşak icraat adamları...

«— İmkânsız... Mevzuat...»

«— Efendim, bir formülünü buluruz...»

Fazla da falso vermeyen adamlar, hele hükümetlere karşı hiç falso vermeyen...

FERİT BASMACI'YA GELİNCE...

Cık cık, bu Üzeyir Avunduk cinsinden değil. Ahmet Dallı'ninkinden de değil. Bülent Yazıcı'ninkinden de değil. Azıcık Papa XI inci Pius'u andırıyor yüzü. Daha fazla masa başı çalışması adamı. Azıcık masadan başını kaldırsa, o da fena olmaz... Şöyle bir teşkilâtını gözden geçirir...

Cık cık, son genel müdür, klâsik tiptekilerin özelliklerini haiz olmakla beraber, ek özellikleri de var... Büyük memur tipi...

Bir seneden beri bu dev kuruluşun başında...

Biliyorsunuz, İş Bankasında C.H. P.'nin sözü var. İktidarın sözü var. Sen ve benden başka, herkesin sözü var, o arada sendikanın da...

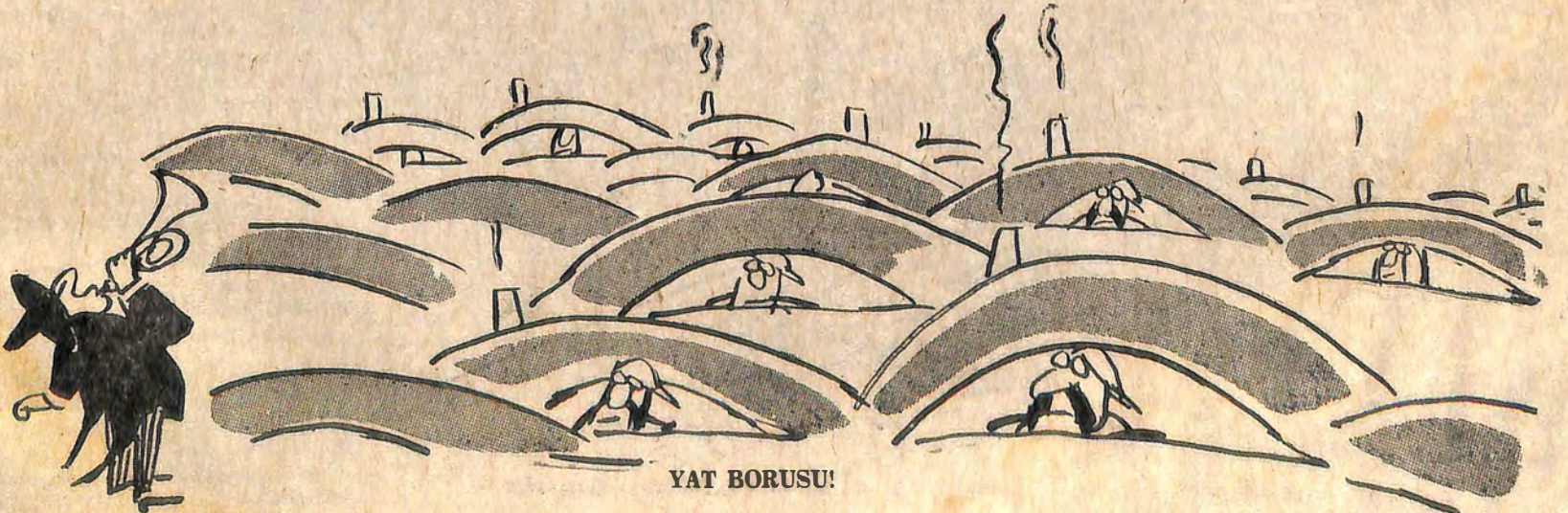
Ferit Basmacı, C.H.P. ile temaslıdır. Sendikayla anlaşmalıdır. İş başına gelmesinin değişikçe bir bünyesi vardır. Bir nevi, politik çekişmelerin (başkaları çekişirken) arasından süzülüp çıkmıştır. Eğer azıcık hayatı biliyorsam, pazarlıkların sonunda, iktidarın fazla istemediği adam olarak genel müdürlüğe gelmiştir, (İktidarla muhalefet arasındaki pazarlıkların!)

Bunları kendisiyle görüştükten sonra, daha da etraflı okuyucularımıza sunmağa çalışacağım. O eriyiliik, soğuuuk, uzaak, Özel Kalem sesini duymamak için, burada, kendisinden randevu talep ediyorum...

Dev müesseseleri idare eden görünmez adamları tanıtmaya serisi için yardımcı dokunacağına inancım var!...

Nimet ARZIK

Doğu'ya yatırım yapılacak. — Gazeteler —

YAT BORUSU!

TANIDIĞIM MESHURLAR

Naci Sadullah

— 2 —

MAHMUT YESARİ (*)

Yesari, kendisini zorlayıp dirseği ni masaya, artık tutmayan başını da avucuna dayıyor...

«— Yok, yok, ben kıvımmı biliyim. Şöyle iki dakikacık kestireyim, turp gibi doğrulurum!...»

«— Yesari, sen de sarhoş oldun. Kalkalım, gidelim artık!...»

«— Yok, yok, ben kıvımmı biliyim. Şöyle iki dakikacık kestireyim, turp gibi doğrulurum!...»

O sırada, sahnede saz bitmiş, var-yete başlamıştı.

Yesari sahneye bakınca, yine dili dolaşarak bize:

«— Siz haklıymışsınız» dedi ve ilâve etti:

«Ben sahiden sarhoş olmuşum. Her şeyi ters görüyorum. Haydi kalkın gidelim!...»

Ve kalktık... Yesari'nin bir koluna Ömer Rıza girdi, bir koluna ben girdim. Yürüdük!

Fakat ne kadar komikti ki, Yesari kendi sarhoşluğuna, yegâne doğru görebildiği şeyin tersliğine hükmederek inanabilmişti.

Zira o sırada onun baktığı sahnede, bir akrobat müzisyen, yere dayadığı başı üzerinde amuda kalkmış ve o vaziyette gitar çalmaktaydı!...

Büyük başarılı bir romancı, bir hikâyecisi, bir fıkracı, bir mizahçı, bir piyese, komedi, vodvil, operet ve senaryo yazarı olarak geniş bir ün yapmış bulunan Mahmut Yesari, ayrıca içkiye düşkünlüğü, çehre ziliği, aşırı dalgınlığı ve aşırı müsrifliğiyle de «meşhur»du!

Cüzdanının ekseriya tamtakır kalışı, parayı kazanamayışından değil, tutamayışından!

Cebinde parası olduğu zaman onş tek satır yazı yazdıramaz, fakat parasız kaldığı zaman da, dörtlü kalkan kalemine dizgin vuramazdınız!

Bir ara, «Sonposta» gazetesinde, «Kısmet Bekleyenler» adında bir romanı çıkıyordu...

Gazetede «aylıklar dahil» her türlü ödeme, haftadan haftaya yapılmaktaydı.

Bir yaz günü, öğle üzeri, ben bir iş icabı, gazetesinin hesap ve idare işlerine bakan «Halil Lütfi Dördüncü» nün yanında bulunuyordum...

Odaya, burunlarımıza keskin bir alkol kokusu getirerek Mahmut Yesari girdi. Ter içindeki yüzünden gözleri doğru bakıyordu. Evvelce de belirttiğim gibi, o sarhoş olmaya başladığı zaman şehlâlığı nedense kaybolan gözlerinin bakışları şaşılacak kadar doğrulaşır, düzgünleşirdi.

Ben buna bakarak gelmeden evvel e-peyce atmış, atıştırmıştım!

Baş daralmış, bir hafta sonra alacağı telif hakkının o gün ödenmesini istiyordu.

Halil Lütfi, bu basit isteği şüphesiz yerine getirecekti ama, onun meşhur hasıslığı, para taleplerine hemen:

«— Hay hay!...» demeye elverişli değildi.

Oldukça içmiş haldeki «Yesari» yi bir nasihat yağmuruna tuttu:

«— Niçin hesabını bilmezsin be Yesari? Sen, para kazanamayan bir

yazar değilsin ki... Her gazete, her dergi senden yazı bekliyor... Muntazam yaşısan, muntazam çalışsan, hiç böyle, henüz çıkmamış yazılarının parasını istemeye muhtaç kalır mısın?»

Yesari, eski fötrünü arkaya itmiş, bu sözleri, gittikçe artan bir öfkeyle dinliyordu. Ben, Yesari'yi Halil Lütfi'den çok iyi tanıdığım için, fitili sarmış ateşin, infilâk noktasına doğru hızla yürüdüğünü âdeta gözle-rimle görür gibi oluyordum: Ha patladı, ha patlayacak mübarek!

Fakat Halil Lütfi, kopacak fırtınadan habersiz, şefkatli bir ağabey pozunda, nasihate devam ediyor:

«— Bak, bu yaz sıcakında, gündüz vakti yine içmişsin... Yazık değil mi sana? Halbuki sen bu kadar içmesen, muntazam yaşısan!...»

Nihayet korktuğum oldu: Yesari onun sözünü birden kesti ve kaşlarını birer süngü gibi çatarak:

«— Halil Lütfi, Halil Lütfi!... dedi. Bindığın dalı kesmek budalahlığını yapma... Sen bu gazetenin ve şu kasanın başında, benim bu âvâreliliğim sayesinde oturuyorsun. Yoksa, ben içmez, muntazam çalışırsam, sen patronlukta onbeş gün barınamazsın. Onun için, şimdi içinden üç-beş kuruş istemekle yetindidim o kasa-yı toptan kaybetmek istemiyorsan, dilini sıkı tut ve benim böyle âvâ-re kalmama, bir ye, bin şükret!...»

Halil Lütfi, şiddetli bir şamar yemiş gibi sarardı ve:

«— Sana da söz söylenmez ki!...» dedikten sonra, açık oda kapısının sağında oturan muhasebeciye seslendi:

«— Lem'i bey, Mahmut Yesari be-yin istediğini veriniz!...»

Yesari, Halil Lütfi'ye teşekkür bile etmeden, Allahâsmaıradık bile demeden odadan çıkarken, bana hitap etti:

«— İşin bitince Cenyo'ya gel. Yi-

yelim, içelim biraz bu Halil Lütfi'yi!...»

Bundan otuz altı sene öncesinin «Ankara» sı, orayı henüz görmemiş olanların nazarında, —bir bakıma— tıpkı bugünün Sovyet Rusya'sına benziyordu.

Zira kimisine göre orası bir cennet olmuştu, kimisine göre ise orası bir cehennemdi.

Cehennem diyenler; yolsuzluktan, susuzluktan, haraplıktan ve ağaçsızlığın gözlerle serdiği çöl kuraklığından şikâyetçi idiler.

Cennet diyenler ise; yapılmakta olan barajlardan, atılmakta olan temellerden, dikilmekte olan ağaçlardan bahsediyorlar ve «Ankara» nın yakın bir gelecekte, Balkanların en mâmur şehri haline gireceğini söylüyorlardı.

Mahmut Yesari işte o sıralarda, benim henüz görmemiş bulunduğum Ankara'ya yaptığı bir seyahatten dönmüştü.

Akşam, çilingir sofrası başına karışıklı yerleştiğimiz zaman:

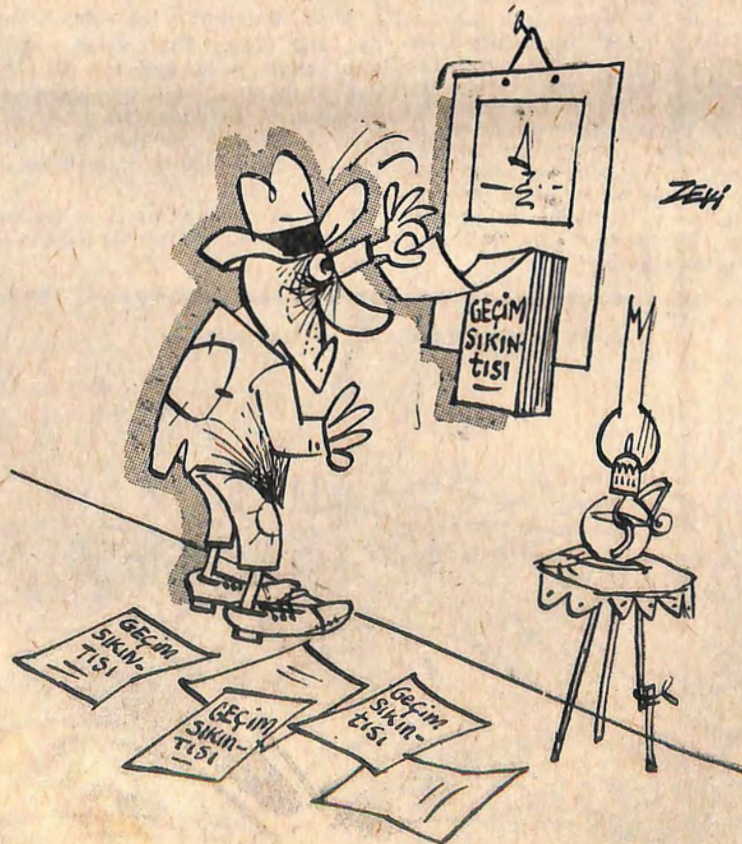
«— Nasıl, dedim, Ankara söyledikleri gibi sahiden yeşillenmiş mi?»

«— Ankara, dedi, yeşilliği, kadınların süs eşyasına çevirmiş. Şu farkla ki, kadınlar bileziklerini, kuyularını, yüzüklerini, gerdanlıklarını geceleri takıp, gündüzleri çıkarırlar. Ankara ise, kendi süsü sayılan yeşilliği gündüzleri takıp geceleri çıkarıyor!»

Ben bir şey anlayamadığımı açıklayınca, o izah etti:

«— Efendim, Ankara bir an evvel yeşillensin diye, Belediye, her dükkân sahibini, her mağaza sahibini dükkânının, mağazasının önünde bir ağaç yetiştirmeye mecbur etmiş! Fidan dikip, ağaç yetiştirmeyenler, i-cabında kapatılmaya kadar varabilecek ağır cezalar görecekler...»

«Millet, mecburen fidancılara koşmuş... Fakat herkes birden saldırmış...

Memurlar geçim sıkıntısı çekiyor. — Gazeteler —

ca piyasada fidan kalmamış...

«Fidan bulamayanlar, ağır belediye cezasından kurtulmak için geceleri başkalarının fidanlarını söküp kendi dükkânları ya da mağazaları önüne dikmeye başlamışlar.

«Böyle olunca, canları yanan mağaza ve dükkân sahipleri, belediye cezasından kurtulmak için, sabahları fidanları kapılarının önüne dikiyorlar, fakat fidan hırsızlarından korunmak için de akşamları söküp içeriye alıyorlar... Yâni senin anlayacağın, Ankara perukalı moruklara dönmüş; gündüz bakıyorsun, saçlar lüle lüle... Fakat bir de gece bakıyorsun, kafalar dimdızlak!

«Sonra mübarek şehirde su yok be kardeşim... Oraya varıp da gar'dan çıktığım zaman, önümde uzanan yola baktım: Caddenin iki tarafında bir şeyler görmüyorum. Ben uzaktan onlara dikkat edince ne olduklarını pek anlayamadım ama, kendi kendime:

«— Her halde, dedim, bu sıcakta yorulan tanzifat ameleleri, (temizlik işçileri), süpürgelerini toprağa tersine dikip, dibinde öğle uykusuna yatmış olacaktırlar!...»

«Fakat sonradan söylediler de anladım:

«Meğer onlar güya birer ağaçmış!.. «Senin anlayacağın «Ankara» yeşillike yeşilleniyor ama, o susuzluk içinde yeşillik ona zerre kadar yüz vermiyor!...»

«— Peki, ya sosyal hayat? dedim. O ne âlemde?..»

Yesari cevap verdi:

«— Gazinolarda adamdan «sahpâra» parası alıyorlar!»

«— Anlayamadım?»

«— İki arkadaş bir gazinoya gittik. Locamsı bölmelerden birine oturup yedik, içtik.

«Ben, gelen hesaba bir göz gezdirince gördüm ki, bir de «sahpâra» bedeli yazmışlar...

«Garsona:

«— Yahu, dedim, biz «sahpâra» diye bir şey yemedik. «Sahpâra» diye bir şey içmedik. Nedir bu «sahpâra»?

«Çankırı köylerinden geldiğini sonradan öğrendiğimiz garson sırttı:

«— Sahpâra yenmez, içilmez be-yim!...

«— Peki, yemediğimiz, içmediğimiz şeyi bizim hesap pusulamıza nasıl yazarsınız?

«— Ben yazmadım beyim... Benim okumam yazmam yok... Patron yazdı sizin hesabınızı... Ondan da her gelen bu sahparayı sorar... Çağır-yım da onun ne demek olduğunu kendisi de-yiversin size!...

«Biraz sonra onun çağıracağı patron geldi ve izahat verdi:

«Biz başkalarından ayrı bir bölmede oturuyormuşuz ya, onun için bizden ayrıca bir «sahpâra» bedeli alıyorlarmış!

«İyi Fransızca bilen arkadaşım işi hemen sezerek:

«— Yahu, dedi, «sahpâra» değil, her halde «separè» olacak o dediğiniz?

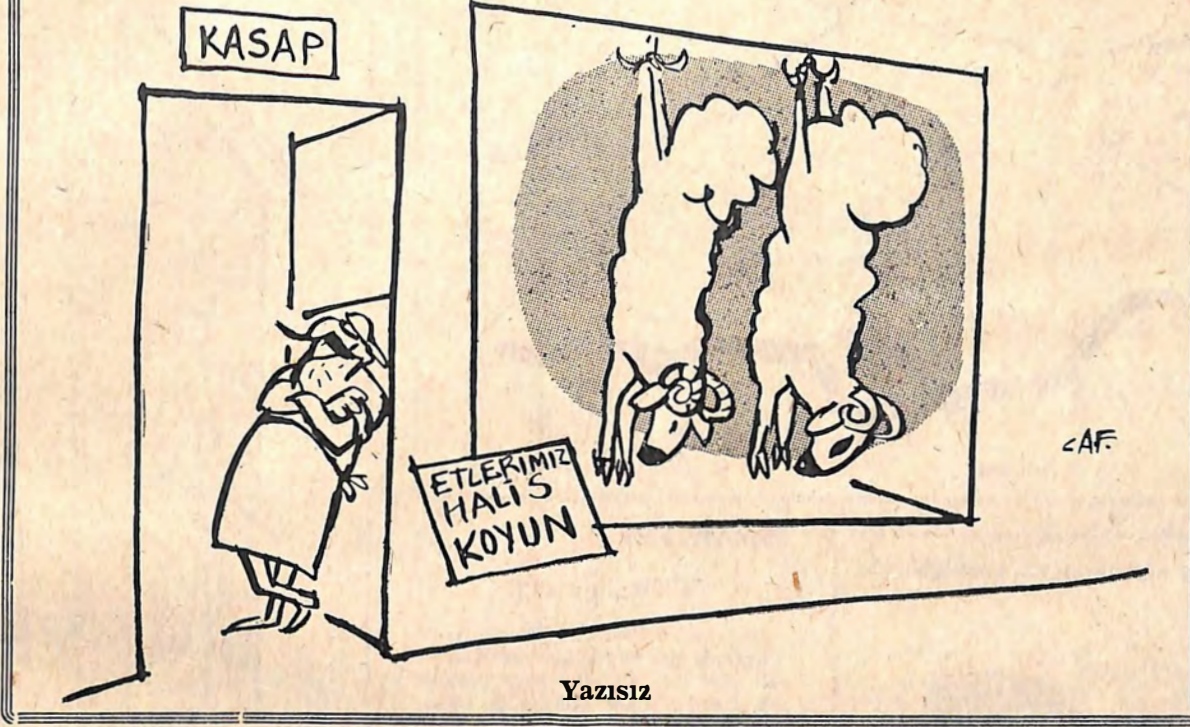
«— Bilmem. Biz öyle belliyok!...» Demek o günlerin Ankara'sı —belki biraz mübalâgayla — buymuş!

«Yesari», o günlerin Ankara'sı için:

«— Mübarek şehir, tıpkı Dârtülbeday'nın sahnesi gibi: Önünde saray dekoru, arkasında kulis hurpaniliği!...» derdi.

Fakat hayatta kalıp da bugünün gerçekten mâmur ve gerçekten ye-

(*) İlk yazı geçen sayımızda çıkmıştır.

Yazısız

şil Ankara'sını görseydi, ona hicviye değil, kaside yazardı.

Fakat zinhar yanlış anlaşılmasın: O kasideyi Ankara'nın «içyüzü» ne değil, «dış yüzü» ne yazardı.

Zira o mübarek Ankara'nın bugünkü «içyüzü», o günlerdeki «içyüzü»nü bizlere binlerce mumla aratıyor!

Başından geçmiş şu cidden komik olaycığı, Yesari'nin bizzat kendisinden dinlemiştim:

«— Mardik'te bir kaç kadeh attıktan sonra, Kadıköy'den vapura bindim; İstanbul'a iniyorum.

«Bir yere yerleştim. Baktım, karşımda, yüzü bana hiç de yabancı gelmeyen bir adam oturuyor. O da beni bir tanıdığına benzetmiş olacak ki, durmadan yüzüme bakıyor. Aksi gibi gözlüğümü de Mardik'in meyhanesinde unutup çıkmışım. Miyop gözlerimle adamın yüzünü iyi seçemiyorum. Kendi kendime: «Allah, Allah, diyorum, acaba ben bu adamı nerde gördüm?... Nerden tanışıyoruz?...» Gözlerimi, gazetemden tekrar ona kaldırdım. Baktım, hâlâ beni süzüyor! Ayıp olmasın diye gülümseyip selâm verdim. O da gülümseyip beni selâmladı!

«Vapur iskeleye yanaşınca kalktım. Benimle aynı zamanda o da kalktı. Ben:

«— Allahaismarladık!...» anlamına bir selâm daha verdim. O da bana verdi. Ben yürüdüm, o da yürüdü. Fakat çıkış kapısına giden koridora sapınca, karşımdaki adam birdenbire ortadan yok oldu.

«Merakla geriye dönüp işi anlayınca, bir deli gibi kendi kendime güle güle katılışım geldi. Zira biliyorsun, o sıralarda Kadıköy'le Köprü arasında işleyen vapurların salonları aynalı idi. Ve ben o aynada, Kadıköy'den Köprü'ye kadar hep kendime bakmış kendime sırtmış, kendimle selâmlaşıyordum!...»

Yesari'nin bu dalgınlıkla, nasıl olup da bir trafik kazasında değil de, bir rahat döşeginde ölmüş olduğuna bugün hâlâ şaşmaktayım!

«Yesari», «Bizim Yokuş» ta patronların itibarını değil, fakat itimadını kaybetmiş bir yazardı. Son yıllarında sıkışmış ihmallerinden canları çok yanmış olduğu için, gazeteler ondan romanlarını tam olarak teslim etmesini isterlerdi.

Bir gün, Stirt mebusu Mahmut beyin eski «Milliyet» gazetesinden onu çağırıp roman istemişler. Fakat gazetenin yazılışları müdürü Ahmet

Şükrü Esmer'in şartı şu: Prensip kararı almışlarmış. Eskisi gibi kısım kısım verilecek roman kabul etmiyorlarmış. Bu yüzden «Yesari» de romanını tam olarak götürmeli, parasını da hemen ve tam olarak almalı imiş!

«Yesari» o günün akşamı bana bundan dert yanmış ve:

«— Bu olacak iş değil, demişti. İnsan ne kadar çabuk yazsa koskoca bir telif roman bir aydan evvel bitirilemez. Gerçi kafamda «Kanlı Sır» isimli gerçekten güzel bir roman konusu var... Kanavasını çizmiş ve ilk satırından son satırına kadar tasarlamışım... Bir müsveddeyi temize çekmek kadar kolayca kafamdan sayfalara aktaracağım... Fakat bu bile yine epeyce bir zaman ister. Halbuki benim cebimdeki para üç gün yaşamama yetmez... Gerçi ben Ahmet Şükrü beye «Kanlı Sır» dan bahsettim ve: «Bitmek üzere!...» dedim ama, henüz eserin bir satırını bile yazmış değilim!... Bakalım ne yapacağız?...»

Dört gün sonra kendisini «Ştaynbrug» lokantasında gördüm. Gülümser yüzünden, muzaffer bir neşe taşıyordu. Karşıma otururken yekten:

«— Bu akşam bendensin!» dedi. Ve cebinden çıkardığı bir tomar yüz liralığı masaya koyup üzerine avucunu kuvvetle vurarak ilâve etti:

«— Buna para derler!...» Ben hayretle:

«— Hayrola Yesari, dedim. Piyanogo mu çarptı?»

O, paraları cebine yerleştirirken cevap verdi:

«— Hayır... Havadan para ummak âdetim olmadığı için, piyonga bileti almadığımı bilirsin!...»

«— Peki, nerden geldi bu bolluk?»

«— Nerden gelecek, «Milliyet» e «Kanlı Sır» ı sattım!...»

Bu sefer hayretim biraz evvelkinden daha büyük olmuştu:

«— Nasıl? Koca romanı dört günde mi bitirdin?...»

O, keyifli keyifli:

«— Hele dur, dedi. Bir kadeh atayım da anlatırım!...»

Ve getirilen kadehine doldurduğum rakıyı yuvarlayıp biraz da mezelerden çöplendikten sonra, benim merakla beklediğim konuşmasını yapmaya başladı:

«— Tevekkeli değil, «Sakla samanı, gelir zamanı!» demişler... Hani sana bizim evde gösterdiğim eski roman müsveddeleri yok muydu?...»

«— Eee?...»

«— Beni bu sefer işte onlar kurtardı! «Kanlı Sır» ın başından 30-40

sayfa kadar yazdım. Onbeş, yirmi sayfa kadar da sonunu yazdım. İkisinin arasına da o müsveddeleri doldurarak götürüp Ahmet Şükrü beye teslim ettim ve:

«— İşte romanın tamamı!...» dedim.

«Şüphelenmesin diye, ilk defteri çekip:

«— Vaktin varsa, sana baş tarafından biraz okuyayım!...» dedim.

«Ahmet Şükrü bey:

«— Seni yormazsa, memnuniyetle dinlerim!...» dedi.

«Yazdığım kısmın 25-30 sayfasını okuduktan sonra:

«— İşte böyle devam ediyor, dedim, ve romanda olup bitecekleri kısaca anlattıktan sonra:

«— İstersen biraz da sonundan okuyayım! Bakalım bitişi de beğenecek misin?...» dedim.

«Kıbar Ahmet Şükrü bey yine:

«— Seni yormazsa, memnuniyetle dinlerim!...» dedi.

«Ve romanın sonunu da dinledikten sonra, ağız kulaklarına vararak:

«— Enfes olmuş, eline sağlığı!...» dedi ve hemen kaleme sarılarak, muhasebeci Mahmut beye, roman bedelinin tarafına hemen ödenmesi emrini yazdı. Ben de bu sayede, «Pervin Ablâ» müsveddelerini «Kanlı Sır» diye satarak kolayca zengin oldum!...»

Ben şaşırılmış, ancak:

«— Pes!...» diyebilmişim!

O, kadehine uzanırken:

«— Adam sende, dedi, insanlardan yapamayacakları şeyleri isteyenler, böyle mukabelelere müstahaktırlar!...»

Bu serinin «Yesari» ye ait faslına son vermeden evvel, kendisine rahmet dilerken, şu noktayı da belirtmeliyim:

Sonradan Yesari, bu olayda son derece dürüst davrandı ve eski müsveddeleri mürettephaneden alarak, yerine deste deste, eserin aslını verdi ve hiç aksatmadan tamamladı!

Bu sayede de «Kanlı Sır», onun gerçekten güzel eserlerinden biri oldu.

Bilmiyorum ama, «Kanlı Sır» ın kansız sırrını, şimdi hattâ Ahmet Şükrü Esmer bile benim açıklamamdan öğrenecektir sanırım.

Fakat ben de sözümü bir temenni ile bitireyim:

«— Keşke «Bizim Yokuş» ta dönen her dalâvere bu kadar mâsum olabilse!...»

Naci Sadullah DANIŞ

— Evsiz işçi kalmıyacak. —

Yazısız

Herkes bedava muayene ve tedavi olabilecek. — Gazeteler —

— Tamam, teşhisimi koydum... Sizde rüşvet verme hastalığı var!...

PAZARTESİ

Çifte keramet

o umunun seksen beşinci yıldönümünde her zamankinden daha neşeli görünen İnönü, uzun yaşamanın sırrını şöyle açıklamış: «Çalışmak, çalışmak, çalışmak!»

Sayın Paşamızın daha nice nice yıllara erişmesi dileği ile, neşeli görünmesinin nedenini de biz açıklayiverelim: Muhalefette kalmaya alışmak!

SALI

Çıkamaz azizim çıkamaz!

Personel Kanununun Meclise sevk edildiğini açıklayan Maliye Bakanı Bilgehan, «Fakat ne zaman çıkacağını bilemem» demiş.

«Çıkamaz» demeye dili varmadığından, anlaşılan durumu böyle idare etmiş. Sözü edilen kanunun Meclise ilk gelişi değil ki bu. Mübarek, Meclisten çıkar, Senatodan çıkar, komisyonlardan çıkar, ucu Maliye Bakanlığına dayandı mı insan çileden çıkar! Çünkü tığı taber, şah-ı merdan... Maliyede bu kanunu karşılayacak para mı var anam babam?

ÇARŞAMBA

Bize sorarsanız...

«Bizim Ev» in, A.P.'lilerin arasını açtı mı yazıyor gazeteler.

Haydi canım sen de... Doğrusunu söyleyene şunun. Arayı açan «Bizim Ev» değil, bizim oy!

PERŞEMBE

Patenti bizde!

Yeni yapılan bir makine, Güney Afrika'da faaliyete geçmiş. Gazeteler

şışirdikleri haberi şu başlıklarla veriyorlar: «Makinenin bir ucundan fil atılıyor, diğer ucundan yedi ton yiyecek alınıyor!»

Hiç heveslenmesinler bakalım. «Bulduk» dedikleri şeyin patenti bizde! Ne var ki onlar beslenmede kullanıyor, biz haberleşmede... Cümle âlemin bildiği gibi makinenin bir ucundan teklifi atıyoruz, diğer ucundan çıkan hırıltıları dinleyip, «Lâ havle» çekmeye başlıyoruz!

CUMA

Alış-veriş

Bir taraftan Avrupa Ekonomik Topluluğu, Türkiye ekonomisi için tavsiye kararı alırken, diğer taraftan liderlerimiz birbirininkine benzer demeçler veriyor.

İkinci Doğu gezisini bitiren Demirel, «Fukarası bu kadar çok olan

GÜZELE NE YAKIŞMAZ...

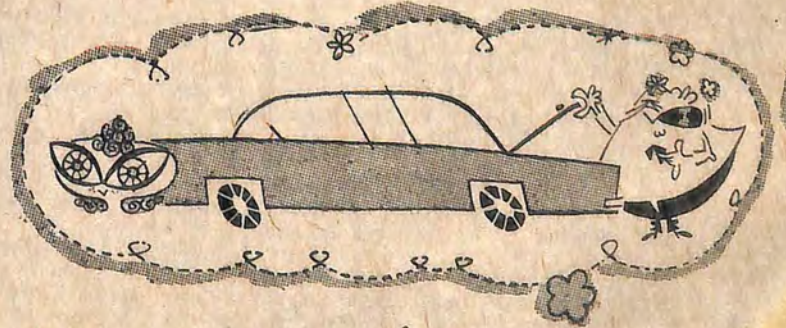
Üstün bir maharetle boyanıp süslenmesi
Çok kimsenin işini sardırıyor sapaya.
Uzaktan geçenlere el edip seslenmesi;
Yakışıyor haspaya!

Saçının bazan düzgün, bazan keşmekeşliği,
Bazan isyancılığı, bazan çilekeşliği,
Yalnız gezinenlere sevap için eşliği;
Yakışıyor haspaya!

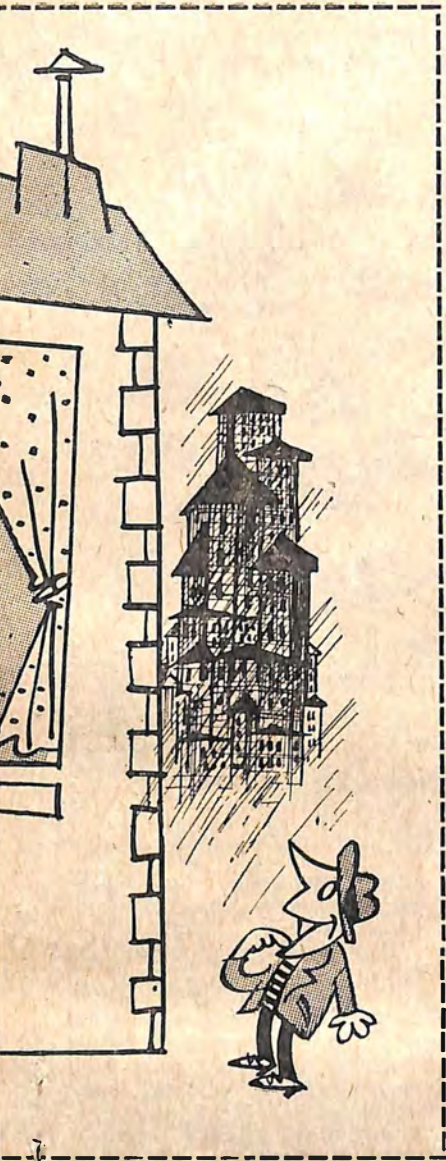
Endamını yansıtan vitrin önünde durmak,
Bir vizon kürke bakıp tatlı hayaller kurmak,
Vapurda, gazinoda pervasızca oturmak;
Yakışıyor haspaya!

Lügatinden çıkarmak çok ağdalı kelâmı,
«Olanmaz» deyişinden sızan «Peki!» anlamı,
Dâvetiye hükmüne geçen hafif selâmı;
Yakışıyor haspaya!

«Gel!» dediğin her yere gelişi tıptış tıptış,
İşine gidenleri bile peşine takış,
Birine söz verirken, ötekine göz kırpış;
Yakışıyor haspaya!

HAYALİMDEKİ KIZI..

memlekette, halka ümit vermek lâzımdır» diyor.

İnönü, «Yoksula ümit vermek zorundayız» demekle Başbakanın fikrine iştirak ediyor.

Başka ne yapabilirlerdi ki sayın liderlerimiz? Avrupa Ekonomik Topluğundan yardım olarak aldıkları «Öğüt»; elbirliği ile millete dağıttıkları «Ümit»!

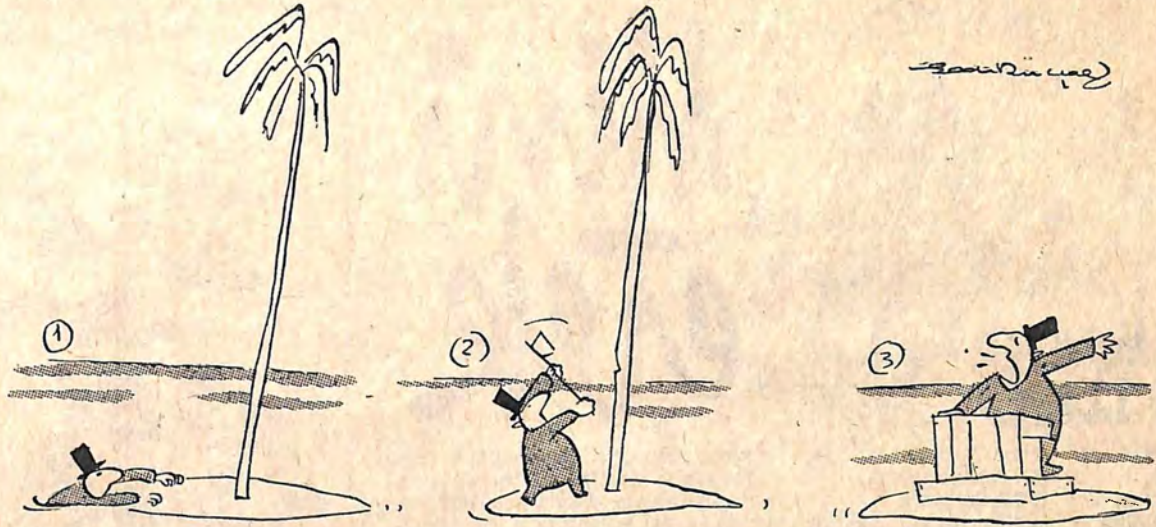
Eh, o da fakirin ekmeği olduğuna göre, ye Memet ye!

CUMARTESİ

Kafanın modası geçti

İlgisizlikten yılda yüzlerce ton çayın denize döküldüğünü açıklayan Ecevit, «Boğaz köprüsünün bir ayağı, çay konusunu halleder» demiş. Meselelerin çözümü ayaklara kaldıysa, işimiz iş.

Bir ayak, gecekondu meselesini ele alır. Bir ayak, çay konusunu hal-

Yazısız

leder; kendi işini başkasına devrettiğinden memnun, kafalar da her halde futbol oynamaya gider!

PAZAR

Bayram geldi neyime?

Dünya, iki bayrama şahit oluyor bugünlerde. Biri, Münih'in bira bayramı; diğeri Ürgüp'ün şarap bayramı!

Birinin neşeli geçmesi için elden gelen yapıldı, diğerinden vazgeçilmesi için bazı gazeteler tarafından, «Müslüman Türkiye'de böyle kepazelik olmaz!» diye manşetler atıldı.

Ve her iki bayram da başladı şükür.

Münih'teki bayram top atışı ile, Ürgüp'teki bayram laf atışı ile!

Zincirleme sıkıntı

Biz, memleketin para sıkıntısı, iş sıkıntısı, konut sıkıntısı çektiğini sanırken açıkladılar da, gerçek sıkıntımızın ne olduğunu öğrendik şükür. Meğer bunca yöneticiliğe namzet politikacı arasında yine de, Türkiye yönetici sıkıntısı çekiyormuş!

Eee, sıkıntı dediğimiz de fil çekmek gibi bir şey zaar. Çektikçe arkası geliyor mübareğin!

Memleketin sıkıntısı, yönetici. Milletın sıkıntısı, geçim... Yöneticinin sıkıntısı sadece seçim!

Sizinki?..

Dört arkadaşlılar. Biri: — Bizim küçük, ilkokula başladı, dedi. Senin kız ne yapıyor?

— Bu sene orta okula başladı. Sizin delikanlı ne âlemde?

Üçüncüsü cevap verdi: — Hayırlısıyla liseye başladı.

Sonra, dördüncü arkadaşına döndü: — Sizin liseyi bitiren delikanlı ne yapıyor?

Adam memnun, cevap verdi: — Hamdolsun fakülteye girdi, âdet olduğu üzere boykot yapıyor!

— Bunlar gündüz, bunlar da gece sevişmemizin mahsulü!..
Öyle değil mi kocacığım?..

...GÜZELE NE YAKIŞMAZ

Yalanları yutturmak gerçeklerle beraber,
Gezmesi, eğlenmesi erkeklerle beraber,
Serpilip açılması çiçeklerle beraber;
Yakışıyor haspaya!

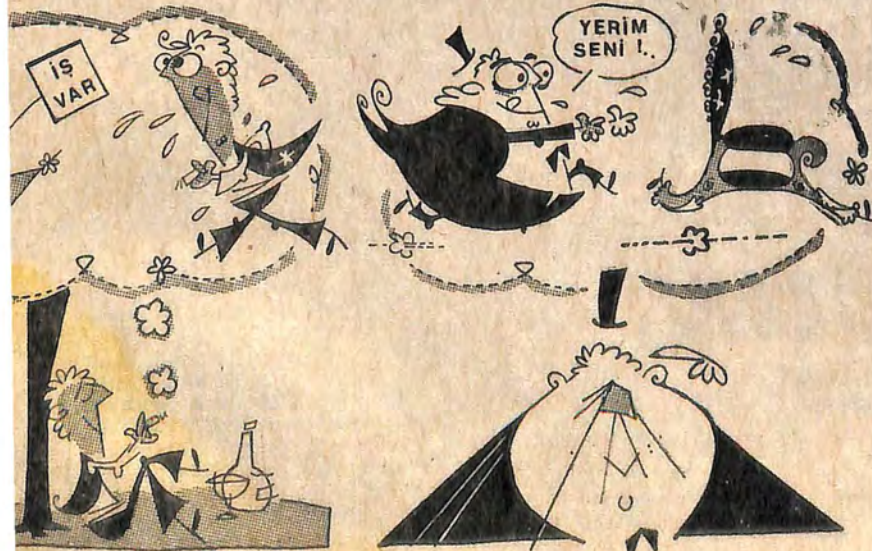
Plâjda serbest mayo, başında lâstik başlık,
Sokaklarda, kırlarda, denizde başıboşluk,
İki kadeh çakıncı hafif tertip sarhoşluk;
Yakışıyor haspaya!

Yürüyorken belinin kıvrılıp bükülüşü,
Sevenlerin hepsine sevgisini bölüşü,
Açık, saçık sözlerden gıdıklanıp gülüşü;
Yakışıyor haspaya!

Bir anda olsun ister, aklına esen istek,
Önünde saf dursunlar delikanlılar tek tek,
İnce belinden sarkan «Tam ayar» mini etek;
Yakışıyor haspaya!

Hülâsa o boşuna hiç künseyle tartışmaz,
Kudretine inanır, bu inancından şaşmaz,
Anadan doğma güzel, güzele ne yakışmaz?
Herkes vurgun haspaya!...

Salâhattin KUTLU

HAYALİMDEKİ YEMEK!..

**MUZZAFER
İZGÜ**

Mini etek

Ş U mini eteği kim icat ettiyse, son nefeste imana gelsin!

Neden mi? Anlatayım:
O gün eve gelir gelmez doğruca tuvalete koştum... Oradan çıktım, mutfaka daldım. Kaynanam, mutfakta yakaladı:

— Ayol öyle Abo'nun kazı gibi tı-kınacağına, git de bir kez karına bak, dedi.

— N'olmuş karıma hanımanne-ci-ğim? diye sordum.

— Ayol görmedin mi? Sen ne be-yinsiz bir kocasın yahu! Vallahi, be-nim senin gibi böyle bir beyinsiz kocam olacak, iki gün geçinmem, iki gün...

Hışım la çıktı dışarıya:

— Boşan kız, boşan şu beyinsiz-den de dünyanın kaç bucak oldu-ğ-u anlasın salak! diye kızına bağı-rdı. Evde ismim —Beyinsiz aşağı, be-yinsiz yukarı— olduğu için hiç al-dırmadım. Bir keresinde beynim var mı, yok mu diye şüpheye düşmüş-tüm de, bizim dairenin doktoru Mu-rat bey:

— Madem başın ağrıyor, öyleyse beynin var, deyince, içim rahatla-rmıştı. Ve o günü, ilk kez kaynana-ma çıkmıştım:

— Siz bana beyinsiz diyorsunuz a-ma, doktor beynimin var olduğunu söylüyor, dedim.

Bir parlayış parlardı ki kayna-nam sormayın:

— A beyinsiz, eşekte de beyin var, var ama senden farkı yok. Yer otu, debelenir, yan gelir yatar, dedi.

Neyse, mutfaktan çıktım. Başım tam beş yıldır iki kaçaronla belâda olduğu için, her ikisine de, kayna-nama ayrı sırttım, karıma ayrı... İkisi de kaşlarını çatarak, bana:

— Bööö, böölce öküzü, dediler.

Hanımanne-min yanına yaklaştım:
— Ne var karımda hanımanne-ci-ğim? diye sordum.

Kaynanam yine gürlledi:

— Ayol bu herifte körlük de var-mış da haberimiz yokmuş, dedi. Kö-r ayol, vallahi körlü...

Karında hiçbir değişiklik yok ki...

— Göremedin mi?

Başımı salladım:

— Cık!

— Ayol mini etek giydi karın!

O zaman farkına vardım:

— Aa sahi vallahi!

— Üüü, sahi... Baksana ne yakış-tı benim tonton kızına. Benim şe-ker, benim kraliçe kızına ne giye-yekmiş. Ya bir de sana bak! Mah-muut, pantolonunu çek!

Pantolonumu çektim.

— Beyinsiz bir şeyler söylesene karına!

Söyledim:

— Çok kısa olmuş!

İkisi birden yürüdüler üzerime:

— Bir daha söyle bakiyim ne ol-muş?

— Çok kısa olmuş!

Kaynanam, karıma döndü:

— Ayol ben sana demedim mi bu adam salağın tekidir diye! Ne anlar bu kaz kafalı mini etekten? Tüh sa-na, tüh senin gibi kocaya!

— Ama bacakları çıkmış ortaya hanımanne-ciğim!

— Ayol, bacağın güzeli çıkar or-taya! Giyebiliyor mu her kadın mi-ni eteği? Giyemiyor, çünkü bacakları

çirkin. Benim tonton kızım annesi-ne çekmiş. Kızım da tıpkısı anne-sinin bacakları... Rahmetli Bedri e-fendi, benim bacaklarımı öve öve bi-tiremez de, hani bir artist karı vardı, Marmele Ditrî miydi neydi, işte o-nun bacaklarına benzetirdi... Ayol rahmetli eve geldiği zaman, bacakla-rım görünsün diye bana entari bile giydirmezdi... «Sahınsın Rabiye-m, sa-hınsın» derdi. Kırmadım rahmetliyi, bacaklarıma baka baka can verdi. Bilirdi rahmetli, kadının kıymetini. Ya sen, ya sen beyinsiz? Karın mi-ni etek giymiş de, tutmuş kısa diyor-sun!

— Kısa ya!

— Çıkar kız, çıkar da bu beyinsi-zin inadına on santim daha kısaltal-ım. Kızım da böyle sütlün gibi ba-caklar olacak da, onlardan bir tek sen beyinsiz istifade edeceksin ha, cümle âlem nasıl bacak olurmuş görsün. Görsün de orta yerinden çat diye çatlasın. Çıkar kız çıkar! Se-ni gidi aptal beyinsiz seni!

Akşam eve geldiğim zaman, etek, karımın dizlerinden onbeş santim yukarı çıkmıştı. Kaynanam sordu:

— Nasıl, şimdi güzel mi?

Ne diyeyim, şimdi tutup, daha kı-sa olmuş desem, bu kez mini mini

Almanlar 5 liraya kaplumbağa alıyor. — Gazeteler —

— Bizim Ali Osman davaları bıraktı, gayri kaplumbağa otlatıyor!...

etek yaparlar, onun için:

— Şimdi güzel olmuş, dedim.

— Alay ha!

— Ne alay! hanımanne-ciğim, ek-mek çarpsın ki çok güzel olmuş!

— Ayol biz hep senin keseni düşü-nüyoruz. Sen bize bu kadar kısa iste-diğini söyleseydin, kumaşını ona göre alırdık. Şimdi biz ne yapacağız bu on santim kumaşı? On santim kumaş dünyanın parası. Haydi baka-lım, şimdi biraz dışarı çıkalım da, gör erkeklerin kızına nasıl baktık-larını. Gör de, koynunda bir hazine sakladığını anla!

Dışarı çıktık... Tüm erkeklerin gözleri bizim karının bacaklarında... Kaynanam:

— Nasılmış? diyor... Bak bak, şu arkamızdaki erkek sürüsüne bak!

Arkama baktım:

— Sahi hanımanne-ciğim, bir sürü olmuş... dedim.

— Yaa, bil işte kızımın kıymetini! Kız, şöyle biraz kırta kırta yürü-sene! Ne o öyle baston tutmuş gibi gidiyorsun? Ayol yapışmasana kızın koluna, bırak da biraz kalçalarını kıvrırsın!

— Ben ne yapıyorum ki hanıman-ne-ciğim, kıvrırsın!

— Kıvrır kızım kıvrır!...

Bizim karı kıvrırdıkça, millet birik-ti arkamıza:

— Anam, değirmen taşı mısın mü-barek!

— Bacak değil, fiyon sütünü!

— Duyuyor musun damat, duy da iftihar et karınla! Eve gider gitmez kızımın kılotauna bir mavi boncuk dikeceğim.

— Dik hanımanne-ciğim dik!

— Ayol kızım sana varmasaydı, kimler alırdı onu, kimler?... Ne mil-letvekilleri, ne parti başkanları, ne doktorlar, ne mühendisler... Tuttu da senin gibi züğürdün birine gön-lünü kaptırdı. Zaten kızım çocuklu-gundan beri öyleydi. Sokakta bir deli, bir salak görmeye görsün, he-men peşi sıra giderdi. Sana da sa-laklığın yüzünden vurulmuştur za-hir...

— Olabilir hanımanne-ciğim!

— Ne olabilir, aynen öyle! Öyle değil mi kız? Öyle öyle!...

Nihayet arkamızdaki kalabalıktan paçayı zor kurtarıp kendimizi bir otobüse atabildik... Ve eve geldik. Kaynanam eve gelir gelmez bir ağıt-tır tutturdu:

— Ne bacaklar vardı bende ne ba-caklar? diye...

O ağlaya dursun, ben gittim kafayı vurdum yattım. Sabah kalktığımda bir de ne göreyim, bizim kaynana da mini etekli olmuş... Uyumamış, sabaha dek, o lâcivert eteğinin bo-yunu kızıninki kadar yapmış. İçer-den sesleniyor:

— Maaaamuuut, bak bakiyim!

— Baktım hanımanne-ciğim!

— Nasıl olmuş hanımanne-min elbi-sesi?

Sabah sabah azar işitmenin ne an-lamı var:

— Çok, çok güzel olmuş ama, bi-raz uzun hanımanne-ciğim, dedim.

— Ayol ben yaşlıyım artık!...

— Ama hanımanne-ciği, ne ne yaşlı kadınlar, ne pörsük bacaklarla... Se-nin bacakların, Marlen Ditrîş, rah-metli kayınpeder, son nefes...

verdiği iyi ışıkla

gözlerinizi korur

EDISON

AZ SARFIYAT
BOL IŞIK

(İlanlık : 8735 — 182)

Kaynanam, cezvedeki su gibi fıkırdadı:

— İki santim daha? diye sordu.
— Dört dört, dedim.
— Ayol bu çocuk iyiye doğru gidiyor vallahi Serpil! Ne dersen de, açık hava iyi geliyor bunun beynine! Bir de balık çorbası...

Gözünü süzerek devam etti:
— Hep senin keseni düşünüyoruz. Bundan böyle bana da 60 santimden etek, bak otuz santim kârlısın. Akşama çabuk gel de bizi gezdir!

Erkendem geldim. Bir koluma karamı, bir koluma kaynanamı takarak çıktım caddeye. Hani, sevinmiyorum da değilim ha, bu arada hem kaynananın gözüne giriyoruz, hem de kumaştan istifade ediyoruz!

— Ayol kazık gibi yürümesene! Ayol şöyle yere basarken, taze karın üstüne basıyormuş gibi yap!

— Hanımanneçğim, ben mi kırıtacağım, yoksa siz mi?

— Beyinsiz, sen böyle kazık gibi yürürsen biz nasıl kırıtalım? Haydi kızım genç, kendini sana uyduruyor, ya ben? Kırtmayalı yıllar oluyor, yıllar! Şöyle bana uy bakıyım biraz!

Kaynanama tâbi olarak, o kalçasını hangi tarafa sallarsa, ben de o tarafa sallamağa başladım.

— Ayol kalçama tos vuruyorsun!
— Afedersin hanımanneçğim!

Millet bugün daha fazla arkamızı da... Kaynanam:

— Damat, dedi, şöyle say bakıyım göz ucuyla, kaç kişi var arkamızda?

— Tam 22 tane hanımanneçğim!

— Ayol dün tam oniki taneydi. Demek ki bunun on tanesi benim için. Damat, beni biraz daha serbest bırak!

— Serbestsin hanımanneçğim!
— Ayol omuzlarımı da oynatacağım, biraz yana çekil!

Kaynanam zevkten sefertasına dönmüştü...

— Oh anam, kalçanın güzelliğine bak, hangi sulak tarlanın kabağısın sen!

— Maaaamuuut, bu lâf bana. Bilmez miyim ben ayol, mutlaka bu lâf bana. Neden dersen, kızımın kalçası benimkinden ufaktır...

— Ah yavrum, sen dolma ol, ben piring...

— Ayol bu da bana! Biraz topluyum da...

— Ah annem, sık da öldür beni!

— Bu da bana! Ancak ben sıkınca bir insanı öldürebilirim.

— Hep sana hanımanneçğim, hep sana!

— Ayol şart olsun, yarın biraz daha kısaltacağım bu eteği! Hadi hadi, on santim daha kâr ettin köftehor!

— Sağol hanımanneçğim, zaten siz büyüğümüz başımızda olmasanız, biz iki cahil nasıl çekip çeviririz bu evi?

— Sus bakıyım terbiyesiz!... Senin büyük dedğin kadın daha kaçında ki? Kırkına bile girmedim henüz!

O günden sonra bizim karının etek boyu yerinde durdu kaynananın ki ise kısaltıkça kısaltı...

Sonunda bir pazar sabahı bana meseleyi açtılar. Kaynanam:

— Eyleniyorum damat! Posta emeklisi adam... Beni mini etekle görünce bayılmış, dünyada Rabiye'den başkası bana haram demiş. Dün bizzat kendisi istemeğe geldi.

— Allah!... demişim ancak. Verin şu adamın adresini bana!

İkisi de korkulu gözlerle:

— Ayol bir şey mi yapacaksın adama? dediler.

Hıh, bir şey yapacaktım? Ulan bizi beladan kurtaran böyle muhterem bir adamın, bir elini bırakıp ötekine sarılacağım be!...

— Verin adresini verin!

— Sakın bir şey söylemeyesin adama ha!...

— Verin adresini verin!...

Aldım adresini, koştum adama, bir elini bırakıp, öteki eline sarıldım:

— Benim canım cici babacığım! diye...

Muzaffer İZGÜ

BİRAZ TUZ BİRAZ BİBER

GEÇEN ayın en önemli olaylarının başında Balkan Devletleri doktorlarının İstanbul'daki kongresi geliyordu. Bu kongre açılışı münasebetiyle hemen her gün değişik bir yerde önemli kişiler tarafından birer kokteyl ve akşam yemeği verildi. Yüzlerce Türk ve yabancı doktor bir araya gelip yemek yediler, fakat pek azı birbiriyle kaynaştı. Hattâ işin en tuhaf tarafı, kongrenin açılış merasimi hariç hemen hemen hiçbir Türk doktorunun bu kongreleri takip etmeyişi. Fazla çalışmaları mı, yoksa önem vermemeleri mi, sebebi belli olmadı ama her halde işin farkına varanlarını çok şaşırttı. Hele kongrenin resmî dili İngilizceyken, tercüman doktorun bir kelime İngilizce bilmesi akıllara durgunluk verdi.

Kongrenin en çok ilgi toplayan doktoru Madam Anna Aslan'dı. Gençlik aşısı ile şöhret yapan bu kadının şarlatan olduğunu ipleri süren bazı Türk doktorlarının iddialarına rağmen, Anna Aslan'ın Hilton'daki telefonu hiç durmadan çaldı fakat cevaplandırılmadı. Anna Aslan'ın yetmişin üstünde olduğu halde ellilik bir kadın diriliği olduğu, bizim gençleşme arzusu ile yapıp tutuşan bir zümreyi çok ümitlendirdi. Anna Aslan'ı göremeyenler Almanya'da satışa çıkan ilaçlarını oradaki dostlarına ısmarlamağa başladılar bile.

İkinci ilgi çekici konferans da Tarabya Otelinde yapılan İktisat Semineriydi. Bu seminere iktisatçılar kadar iş adamları da ilgi gösterdi. Hele Ağasi Şen (Şimdi Metal Kapak'ın Genel Müdürüdür) bu konferansların çoğunu büyük bir ilgiyle izledi ve en fazla A.P.'li Aydın Yalçın'ın «Bu düzen değişmelidir» sözüyle başlayan savunması karşısında hayret ifade etti.

Fener Patrikhanesinde Kasım Gülek ve eşinin, Patrik Athene-goras tarafından karşılanması,

Patrikhane içinde ve dışında biriken halk tarafından ilgiyle izlendi. Eşini, Patriğe takdim ederken «Lütfen şu kara gözlüklerini çıkar da güzel gözlerini Patrik hazretleri görsünler» diyen Kasım bey, karısına bu işi yaptırttıktan sonra Patrik Athenegoras'tan hayranlık ifade eden sesler yükseldi ve Türkçe olarak şu sözler duyuldu: «Çok güzelsiniz, sizi çok sevdim. Bana en kısa zamanda bir torun veriniz, bunu bekliyorum.» Türkçe, İngilizce ve tercümanı vasıtasıyla Rumca konuşan Patrik Athenegoras bu ziyaretten çok memnun kaldığını defalarca söyledi.

Büyük Naşit'in kızı Adile Naşit geçtiğimiz ayda bir ur ameliyatı geçirdi. Ameliyattan çok, yalnız kalmaktan korkan Adile Naşit'i oyalamak için Pakize Tarzi Kliniğinin bütün personeli seferber oldu: Onu yeni doğan bebeklerin kısmına götürdüler veya bebekleri ziyaretine getirdiler. Tatlı dili ile yılanı bile deliğinden çıkarabilen Adile Naşit onbeş gün kalması icabeden hastahanedен beş günde çıktı ve en önemlisi, sertliği ile ün yapmış olan Dr. Ertuğrul Yenen'i bile epey güldürdü. Hele anlattığı bir hikâyesi ile gülmek elde değildi.

Buraya gelmeden önce İzmir'de araba kullanmağa merak sarıyan Adile Naşit'e arkadaşları bir oyun oynamışlar. «Hadi geç direksiyona, yalnız vitesi boşa al» demişler. O da boşa alınca, «Gazla» demişler.

Boyum kısa olduğu için canım çıktı ayağımı pedala getirinceye kadar. Sonra baktım ki, kuş gibi uçuyorum. Kendi kendime, «Yaşadın Adile,» dedim. «Bu gidişle üç günde ehliyet bile alırsın.» Tam o sırada yavaş yavaş durduğumu hissettim, bir de aynadan ne göreyim? Arkadaşların hepsi kan ter içinde beni itmiyorlar mı? İşte benim şoförlüğüm de bu kadar sürdü.

Leylâ ERDURAN

PLAJ GÜZELİ Birincisi

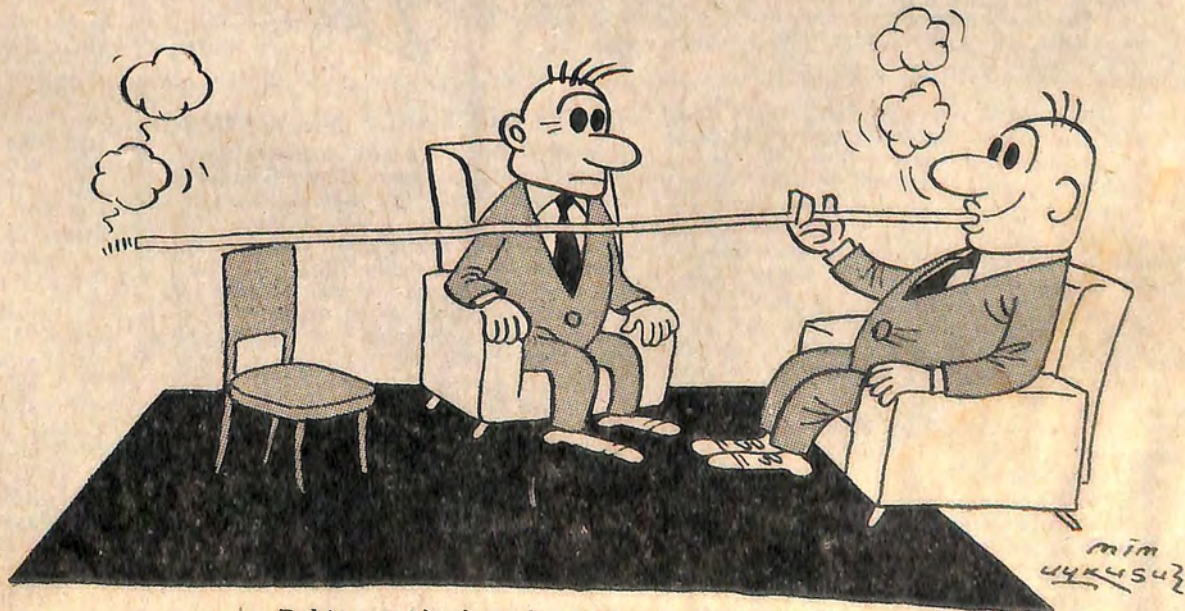

Melek Küçüksu

Binlerce okuyucumuzun katıldığı «PLAJ GÜZELİ» yarışmamızın kur'aları çekilmiştir. Yayınladığımız on plaj güzeli adayından:

Melek Küçüksu

Birinciliği kazanmıştır. MELEK KÜÇÜKSU'ya oy verenler arasında çekilen kur'ada «500 lira Birincilik Mükâfatı» nı kazanan okuyucumuz: **TURAN KAYMAZ** İstasyon Cad. Mustafa Muğlalı Apt. — AFYON «250 lira İkincilik Mükâfatı» nı kazanan okuyucumuz: **NEZAHAT ÜNLÜTÜRK** Merkez İlkokulu Öğretmeni Çeltikçi — KIZILCAHAMAM «100 lira Üçüncülük Mükâfatı» nı kazanan okuyucumuz: **AZEM AKGÜL** Hv. Asb. Hv. Rd. Muz. K. Ahlatlıbel — ANKARA Okuyucularımızın mükâfatları posta ile adreslerine gönderilmiştir.

— Doktorun bir sigaradan fazlasına izin vermiyor da!..

CASUSLARIN MEŞHUR SÖZLERİ

Açmam açmam.

Şifre

Beni takip mi ediyorsunuz?

Evrak

LZK LZB - BB arıyor.

Daha çok ararsın

Siz de casus musunuz can-

nım?... Hayır Ajanım

Herkese bir gizli ajan ve-

rilir. Ajanda

Eğlencelik

SUAVİ SÜALP

ARAMIZDA CASUS VAR

Duyduğumuza göre uzun zamandır casuslar hakkında ileri geri konuşmalar oluyormuş, ben de bozulup, bu hafta da size casusluk üzerine bir sayfa döktüreyim dedim... İyi mi yaptım bilmem. Okuyun öyle karar verin...

CASUS NEDİR? Casus casustur. Casus, tipine göre değişen, ekseri siyah pardesülü, fotoğrafı gözlerinin altına indirmiş, etine dolgun, hain bakışlı ve üç çocuk sahibi bir adamdır... Casuslar umumiyetle casus olurlar. Tenha yerleri seven bu herifler hep gizli işlerle uğraştıklarından gizlenmeye çok meraklıdır...

CASUS NASIL YETİŞİR? Casus tabii ki karanfil gibi saksıda yetişmez. Casusların mektebi de

vardır... Casus mektebi her vilâyette olup, ortadan sonra beş senedir. Yüksek kısmı çok yüksektir. Mektepten çıkan bir casus üç ay askerlik yaptıktan sonra tayin olur... Arada pekmez olanlar da vardır...

İLK DERSLER: İlk dersler umumiyetle şunlardır: 1 — Gülle atma. 2 — Gizli konuşma (Fiskos). 3 — Karamelâ kâğıdından şifre çıkarma. 4 — Ters yürüme. 5 — Karanlık odada el yordamıyla çalışmak. 6 — Silâh ve çocuk bakımı. 7 — Şüphelenme ve şüphelendirtme. 8 — Mide çalışması. 9 — Rölantideki arabadan rahatlıkla atlama. 10 — Mendil katlamak. 11 — Çaktırmadan kibrit çıkma. 12 — Her türlü bakmak ve genel vücut ölçüleri dersi.

Bunlardan başka her gün üç kap yemek (alakart) — Vagon restorandaki tavuk hariç —. Gidip gelme adam başına yolluk, müessesedir.

İŞE ÇIKIŞ: Bir casus ilk işine çışına çıkmadan çıkamaz. Ca-

sus ilk işi için yirmi lira para, bir tarak, bir tabanca, kâfi miktarda kurşun, biraz çinko ve üç tutam birinci yemeklik Tosya pirinci ve bir paket Birinci verilir. Casusun kıyafeti Darülfahîye'den temin olunup hepsi bir örnektir. Casus ilk işinde iş yaparsa hasılat Belediye rüsumu hariç Taksim'de taksim edilir.

ÖLÜM TEHLİKESİ HER AN VAR: Casuslukta öldürme, yaralama, ısırma, tırmık, bacak, parmak, kol ve buna benzer hareketler serbest olduğu için casusluk tehlikeli iştir... Onun için herkes isteyerek casus olmaz... İstemeyenler bir adım öne çıksın... Casus, istenilen bilgi yerine bilgi getirirse ona bir kalemtraş verilir.

CASUS HASTALIKLARI: Casuslar da adam oldukları için hastalanırlar... Başlıca casus hastalıkları Belediye başhekimisi Nusrat Rapor tarafından bildirilmiştir: 1 — Casus humması (Fitaşta oynuyor). 2 — Zatülcasus;

CASUSLARIN MEŞHUR SÖZLERİ

Biraz siyanür almaz mısınız?... Mata Hari
Plânları Ekrem'e verdin mi?...

Mühendis Necati

Bu uçak düşecek...

Casus pilot

Gardaki sarışın kadına kod numaranı söyle, seni tanır. Peki şef

rihtımda adam kollarken üşüten casuslarda görülür. Ateş yapar, titremeye karışık görülür. 3 — Casus nezlesi; İspanyol casuslarından geçmiş olup İspanyol nezlesine benzer. Casusu önce arkadan vurup bir çelmeyle yatağa düşürür ve sonra midesine bulantı getirerek kusturur ve yuttuğu mikro filmi çıkartır... Banyodan sonra kullanılmaz. 4 — Casus basuru (Lâtincesi: Emeroitosajanos); bilhassa taş üstünde oturarak casusluk yapanlarda görülür. Doktor tavsiyesine göre iki tertip şifre içmek ve sonra deli numarası yapmak en iyi tedavi şeklidir. Öbür şekli kitapta gösterilmiştir. (Bak sayfa 35. Sen bak).

TARİHTE MEŞHUR CASUSLAR

LAVRENS HAYATI: Aslında İngiliz gibi görünüp Tanca'lıdır... Bilhassa ağaç altında çalışıp iyi kapı dinler... Aletlerini daima yanında taşır... Ceketini hep ters giyer... Şapkasında radar, ayakkabısında kabara vardır... Tek dövüşlerde bıçak çeker, bıçak bulamazsa piyango çeker... Üç kere yakalanmış fakat her seferinde otobüse tersten atılmayı başararak tıymıştır... Yüzü plâstik ameliyatıdır... Yevmiyesi bir ikibuçuktur... Her tarafa doğru çalışır... A-haşı ve vericisi mevcuttur...

FRANSIZ KEMAL: Çok eski bir casus olduğundan son günlerde kahvede oturup iş beklemektedir... Son meşhur işi Saktolin dış ilâcının formülünü eczacı Naşrol Kemal'den yürütüp başka firmaya satmıştır... İyi ipe turmanır... Duvarda yürütür... Aniden ters dönüp köprü kurar... Dürbünle çalışır, arada bir zehir kullanarak hasmını zehirler ve oradan kaçır... Kaçarken ayak yerine el izi bırakır... Gazete okumaz, kütüphanelerde lâf dinleyip defterine geçirir... Sonra eve gelip onları temize çeker... En meşhur casuslarla yüzde onla çalışmıştır... Bulduğu şifreleri de evindeki buzdolabında saklar...

MATAHARİ BELKİS: Kadın casusların en hainlerindendir... Güzelliği sayesinde çok casusları fırında yakmıştır... Çorabının iğnesinde taşıdığı makineli tüfekte dolaşır, bozulduğu zaman etrafı tarar... Perukları ile meşhurdur...

Bir bakarsın sarışın, bir bakarsın esmer görünüyor... Gazinolarda iş tutar... Konsomasyon dümeniyle karışık ağızlarından lâf alıp bunları balonla yollar... Onun için hep balonlu jilet çiğner... İyi motor kullanır... Denizde onu yakalamak zordur... Karada avlamak lazımdır... Paraşüt ile iyi atlar... Teke tek dövüşte hasmının boğazına atlayıp iğne yapar... Çantasında taşıdığı uyuşturucu zehirlerle bir anda büyük bir şehri zehirleyebilir... Yatakta da aynı numaraları yapar... Dişi bir yılan gibidir... Erkeği yoktur...

007 CEZMİ: Modern casuslardan olduğu için saçları bitnik tipindedir... On dakikada kıyafet değiştirdiği için şefleri tarafından ona özel bir terzi tutulmuştur... Terzisi de casustur... Cezmi, bilhassa çıplak kadın casuslar tizerinde ihtisas yapmıştır... Elbiseli casusları takip etmez... Cezmi daha çok büyük işleri üstüne alıp dünyayı mahvetmeye çalışanlarla mücadele eder... Ve sonunda mutlaka galip gelir ve kızı kurtarıp iznini alarak bir adada neşesini bulur... Her vasıtayı kullanmasını bilir... Yalnız jiletle traş olamaz... Her tarafında tertibathdır... Vücudunun içi, yani derisi ile gerisinin arası oksimanyatik gazla doludur... Dokununca patlar ve etrafındakileri imha eder... Cezmi'nin casuslar piyasasındaki fiyatı 4.000.000 dolardır. Bu transfer de 3.567.789 dolar almıştır ve paraları bir gecede Tabarin Bar'da Mehtap Deniz ile yemiştir...

Herkes ukalâlık edip (Ben casus olsaydım şöyle casus olurum, şöyle böyle casusluk yapardım) diye atar... İşte bütün bu yanlışlıklara mahal vermemek için mütehassıslarca toplanıp bir test yapmaya karar verdik... Bu testi okuyun... Eğer içinde dişinize dokunur sualler bulup, siz de onları bir casus gibi cevaplandırırsanız, o zaman başka...

İşte sualler. Soruyorum:

1 — Birini takip ederken onu takip ettiğinizi söyler misiniz, yoksa takip ettikten sonra mı açıklarsınız?... Düşününüz ve üç seferde cevap verin...

2 — Yere atılmış bir sigara paketinin üstünde... 56
456
223

575658 gibi rakamlar görünce bunları toplar mısınız, yoksa şifre mi zannedersiniz?...

3 — Biri bir pastahane pasta yerken cebinden bir radyo çıkarıp dinlemeye başlarsa,

İYİ BİR CASUS MUSUNUZ?

o kimseyi dalgaya getirip önündeki pastasını mı yersiniz, yoksa onun dinlediği radyoyu elinden alıp cebinize mi sokarsınız?... (Bu soru çok incedir, iyi düşünüp cevaplandırın. Çünkü pastanın içinde zehir, radyonun içinde pikap vardır ve ikramiyelidir).

4 — Şu cümlede kaç mâna vardır ve casus karşı tarafa ne demek istiyor? (Anatol, şapkanı ve eldivenlerini getir, bugün yemeği lokantada yiyeceğim).

5 — Arabanızla bir casusu takip ederken, başka bir casusun sizi takip ettiğini sezdiğiniz anda, siz de onu takip ederken öndekini de takip ettiğinizi çaktırmamaya çalışır mısınız? (Bu soru da çok karışıktır, dikkatli çözün, do-laşabilir!)

6 — Ani bir duruma yere yatmak mı iyidir, yoksa ayakta durmak mı?... (Beş puan).

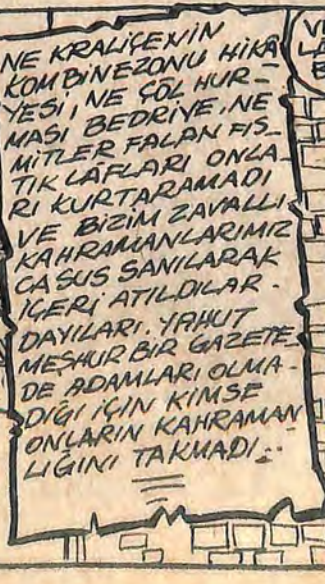
7 — Bir mikrofilmin içinde kaç tane mikro vardır?...

8 — Sizi yakaladılar... Sorguya çekiyorlar... Bülbül gibi konuşur musunuz? Yoksa karga gibi mi ötersiniz?...

9 — Aynı zamanda bir casus kaç tarafa çalışır?...

10 — Bütün bunlardan sonra hâlâ casus olmaya inat ediyor musunuz?...

Yukardaki soruların hepsine münasip birer cevap verenler, casus olabilirler... Veremeyenler işlerine devam etsinler... Müdür gelip onlarla konuşacak...

— Ben kantinden bir şişe votka daha alıp geleyim, dedi.
Oturdum yerden sıçradım. Yalvarmak istiyordum Oya'ya: «Ne olur, beni bu kadınla yalnız başıma bırakma!» diye. Oya:
— Ama yarın saat ha! dedi.
Kahkahalar çınlıyor bez çadırda. Oya, sendeleye sendeleye gitti. Daha Oya kapıdan çıkmadan, Şüle uzandı:

— Haydi gel Sipa!
Çadırın öteki ucuna kaçtım.
— Hadi!
Başımı salladım: Hayır.
— Beğenmedin mi vücudumu?
Başımı salladım: Hayır.
— Gel bir bak canım.
Başımı salladım: İstemez.
— Kırma beni!
Kırarım seni.
— Hadi!
Olmaz.
— Ama niye gelmiyorsun?
Gelmiyorum.

— Bir kerecik de öpmiyecek misin beni?
Öpmiyeceğim.
— Korktun mu benden?
Allah şahit, korktum. Sen insanı çiğ çiğ yersin kızım. Şu açılmış ağzına bak, aynı timsah ağzı gibi...
— Oya soğuk kadındır.
Haltetmişsin sen onu.
— Gel de ateşli kadın gör!
Yanmağa niyetim yok.
— Haydi, zamanın yarısını yedik!
Bana nesi yedinse? Ben sevişin di-yorum ama, böylesiyle değil!

— Sersem!
Teşekkür ederim.
— Hayvan seni!
Çok merci.
— P s jgolo!
Tamam.
— Tuu sana!
Ona da merci.
Giyindi... Sinirli sinirli bir sigara yaktı. O sırada Oya kapıdan:
— Gireyim mi? diye seslendi.
— Gir, dedi Şüle.
Elinde içki şişesi vardı. Yayvan yayvan sordu:
— N'oldu?
Güldüm. Oya, Şüle'ye döndü:
— N'oldu ayol?
Şüle kızgın:
— Al da ayını başına çal! dedi.
— Niçin? Üzdü mü seni sevişir-

ken?
— Ayol, yanıma bile yaklaşmadı.
— Nee?
Kahkahayı bastı Oya:
— Demek yaklaşmadı? Sahi mi?
— Vallahi!
Oya, elindeki şişeyi masanın üzerine bıraktı. Kasıklarını tuta tuta güldü:
— Ama çok ayıp etmişsin Sipaam!
— P s hayvan!
— Hiç insan misafirine böyle mi davranır? Sevecektin onu. Sevilmiyecek kadın mı bu?
— Budala, ne bilir ağzının tadını.
— Haydi Sipa, al gönlünü!
— İstemez, dedi Şüle, ben gidiyo-

rum.
— Dur ayol, af dilesin senden.
— Onun affı kapansın.
— Sipa, haydi diz çök hanımefendinin karşısında, af dile ondan!
Ne hanımefendi ya...
— Hoşça kal şekerim!
— Dursana ayol, öyle ateşe basmış gibi...
— Alasmaladık.
O gittikten sonra Oya kendini kol-larının arasına attı. Katıla katıla güliyordu:
— Fena bozuldu Şüle, fena bozuldu!

— Tamirciye gitsin, dedim.
* * *
Pazartesi akşamı söyledi Oya:
— Yarın gidiyorum Sipa!
— Ne yapalım, olsun, dedim. Ka-rı koca değiliz, elbette ayrılacaktık.
— Bakıyorum, benden ayrıla ağ-na hiç üzülmiyorsun.
Düşündüğümü söylemedim... Hiç üzülmez olur muyum? Şu bir haf-

SIPA

MUZAFFER
İZGÜ

ta, inan ki Oya, benim tarihime al-tın harflerle yazılacak bir hafta... Yirmibeş yılının hiçbir haftasında böyle komple yaşamadım ben. Ya-takta sıcak bir kadını, sahadanda sı-cak bir yemeğim, içimde sıcak bir haz. Hayır Oya, yaşamadım ben böy-le bir hafta! Yaşamıyacağım da... Aptala malum olur, yaşamıyacağım. Bunu çok iyi bildiğim için, bu bir haftanın tadını, sindire sindire, du-ra dinlene çıkardım... Seni hep kol-larımda sıktım, bir hafta boyu... Se-nin, o çerez dediğin şeyleri yedim bir hafta boyu. Hiç polisten korkum olmadı. Polis, semtimden geçmedi bu bir hafta. Bir gün bana sorarlar-sa:

«Bir hafta yaşadım ben hayatım-da» diyeceğim. Bizim gibi gariban-ların mezarları olmaz ama, olsaydı, vasiyet ederdim, yazın taşımın üz-e-rine: «Bir hafta yaşadı ve öldü».

Öteki dünyada da öyle uzun boylu sorgu suale çekemiyecekler beni. Onlara da, «Bir hafta yaşadım ben» diyeceğim. «Günahlarımı, sevapları-mı, bu bir haftadan sorun, gerisin-den ben mesul değilim» diyeceğim.

«Ya öteki yılların?» diyecekler. Güleceğim onlara:
«Burada da mı yalan var?» diye-ceğim.

İşte böyle Oya, böyle canım!... An-latmadım ben sana hayatımı. Sen de, sormadın bana. Ama, bilmeni is-terdim yaşıntımı. Belki o zaman, se-nin o sosyete kadınlarının kulakla-rı çınlardı... Senin de çınlar mı ku-lağın acaba, hatırlar mısın beni?

— Daldın Sipa, dedi Oya.
— Öyle mi?
Kucağıma oturdum:
— Ne düşünüyorsun?
— Hiç. Acaba kulağın çınlar mı, diye düşünüyorum.

— Benim mi?
— Evet. Hatırlar mısın beni?
— Ne yazık ki, hayır Sipa. Ama defterimde ismin olacak. O ismi gö-rünce seni hatırlaya ağım. Hem bili-yor musun, senin isminin karşısına ne yazdım: «Şimdiye dek seviştikle-rimin en güzel sevişeni» diye yaz-dım. Sahi, nereden öğrendin sen bu kadar güzel sevişmesini?
Denmez ki ona, biz timarhanede hep sevişme hayalleri kurardık, di-ye.

— Söylesene nereden öğrendin?
— Yok canım, sadece kuvvetliyim, hepsi o kadar, dedim.

Güldü... Gülmeye sol yanağındaki gamzesi, bir genç kız güzelliği veri-yordu ona... Hayret ettiğim bir nok-ta daha vardı ki, Oya'nın yüzü niçin bu kadar mâsumane, bu kadar çu-cukumsu idi? Oysa ki, Oya'nın bir fahişe kadından hiç farkı yoktu. Bir farkla ki, bu para almıyor, üstelik para veriyordu. İçimde kalmamış, nasıl olsa ayrılıyoruz, bunu da söy-leyeyim:

— Sen tıpkı fahişelere benziyor-sun Oya, dedim.

Kızmadı. Daha çok ku ağıma yer-leşti:

— Fahişelik de bir sanattır, dedi. Hem de ince sanat. Fakat, ufak bir fark bulmalısın aramızda.

— Buldum.

— Ne?

— Para meselesi!

— Nasıl para?

— Sen para almıyorsun.

— Bu değil... Esas fark neremiz-de biliyor musun, biz yüksek sosye-teler, canımızın çektiğiyle yatarız, beğendiğimizle yatarız, oysa ki fahi-şeler, her önüne gelenle yatarlar.

— Para için yatarlar.

— Haydi senin dediğin olsun, a-

ma bir daha fahişe deme bana. Ke-lime ağırca biraz.

— Şüle de fahişe...

— Ha bak, ona bir diyeceğim yok.

Onun için boy bir doksan olsun, ki-lo doksan olsun, kollar, bacaklar kuvvetli olsun, tamam... Bırakalım şimdi bunları. Ben gittikten sonra ne yapacaksın sen?

— Hiç, burada kala ağım.

— Otelde mi?

— İlk günden söyledim sana, plaj-da.

— İnanmıyorum.

— Canın isterse inan.

— Sahiden işin yok mu senin?

— Yok.

— Niçin çalışmıyorsun?

— Sevmiyorum çalışmamı.

— Sana, (.....) da bir adres versem, gider misin?

— Ne için?

— Çalışmak için.

— Gitmem.

— Tembel Sipa seni! Ben gider gitmez başka bir kadın bulacaksın.

— Her zaman zarlar düşüş düş-mez.

— Bulursun canım üzülme! Dün-yanın yarısı kadındır. İnan ki, bun-ların yarısı da aptaldır, aynı benim gibi... Kendini erkeğe niçin verdik-le-rini bile bilmezler...

Bir müddet sustuk. Saçlariyle oy-nadım.

— Sana para bırakayım mı Sipa?

— Hayır.

— Ama neden?

— İstemez. Sevmem ben parayı.

— Çok değil canım, seni bir kaç gün geçindirecek kadar.

— Üzülme, ben geçinirim. Ben, on lirayla kaç gün geçirmiş adamım. Sonra şey, bak, ayakkabılarım da var. Zaten dar geliyor ayağıma. Sa-tarım onları.

— Benim berduş Sipa. Eğer se-ni unutmazsam bilmiş ol ki, bu ber-duşluğun yüzünden unutmayaca-ğım. Karnın acıktı mı?

— Acıktı tabii.

— Bir aylık ziyafeti çekelim ken-dimize, ne dersin ha?

— Enfes olur derim.

— Neler istersin?

— Et isterim, hoşaf isterim.

— Vazgeç şu hoşaftan, nefret e-derim.

— Vazgeçtik. Balık olsun!... Bulur-san, o günkü gibi yeşil zeytin ve hi-yar turşusu da al!

— Başka? diye sordu.

— Kavun.

— Ne olur sanki çıksak, bu dedik-le-rini gazinonun birinde yesek?

— Olmaz!

— Niçin korkuyorsun insanlardan bu kadar?

— Korkmuyorum insanlardan. Sev-miyorum onları! Onların alayları var, onların raporları var, emekli-leri var, polisleri var, kanunları var... Ben, benim olan şeyleri sevi-yorum. Bak şu çadırın içerisine? Burası benim... Bugünkü de olsa benim. Onun için tadını çıkarmalı-yım ben.

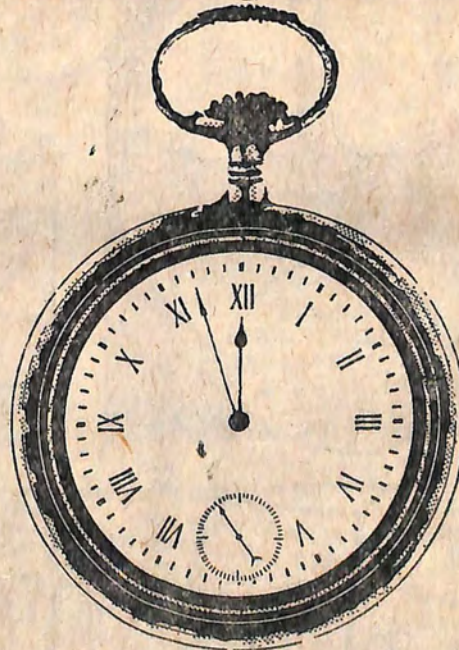
— Pekiyi, dedi ve çadırdan çıktı.

Vakit akşama yakındı. Yarın bu zamanlar da akşama yakın olacak!.. Ama yarın, tasalar çökecekti içime... Geceyi nerede geçireceğim? Polisin gözünden nasıl ırak olacağım? Hiç şakası olmaz bunların; bakmışsın bindirmişler trene, yanına da iki mâbeyinci, ver elini Rıza Âbinin memleketine, ver elini Selâmi Âbi-nin memleketine...

Yarın bu zamanlar...

Yarın aptallar düşünür. Evet Si-pa, yarın aptallar düşünür. Hele, böyle bir hayatın içinde, yarın dü-şünmek, mutlu günlerinde cehenne-mi düşünmek kadar saçmadır... Ve bunu şüphesiz, aptal insanlar düşü-nürler. Yoksa, senin gibi akıllı biri-si değil. Şimdi Oya gelecek, yiye-ek-siniz yemeğinizi, yata aksınız som-yanıza...

Hey gidi güzel bir haftam hey!... Bitsen bile mutluyum. Çünkü, haya-

Reklâm, İşlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1. kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın : 60175 — 180)

tında böyle bir haftacığı da yaşama-
yan biçarelerle doludur dünya.

İşte yeşil arabanın korna sesi!
İşte Oyal!

Yaşamak ne hoş be. İntihar eden
şapşalların öteki dünyada kulakları
çınlasın. Karısı kendisine yüz ver-
miyormuş. Bir mektup: «Dayanamı-
yacağım ben bu hayata!» Dan dan,
iki kurşun alınca... Vay sersem vay,
sanki kuzey yarıkürede, güney yarı-
kürede kadına kıran girdi. Aptal,
bilmez misin ki, kadınlar bala ben-
zerler... Kimi koyudur, kimi civık,
kimi sarıdır, kimi siyah, kimi pe-
teklidir, kimi peteksiz, kimi halis
çam balıdır, kimi kır çiçeği... Ama
tatları, yemin ederim ki hepsinin
tadı birdir...

Ya öteki aptal ne yapar? «Ticari
şerefim iki paralık oldu. Artık bun-
dan sonra benim için yaşamak boş»,
dan dan, iki kurşun. A aptal, a ser-
sem, ticari şerefim iki paralık oldu-
ktan sonra yaşayacaksın ki, cümle â-
lem sana itibar etsin, sana saygı
duysun. Sen, zannediyor musun ki,
bunca ticarilerin, ticari hayatı tam
şerefinde? Geç oğlum geç, insan iki
paralık ticari şerefiyle, dünyanın en
şahane dolaplarını döndürür. Zaten
senin ticari şeref dedigin ne ki? Bo-
noları zamanında ödemek mi? Üzü-
lme intiharçı, ilet bir haber, ben ö-
deyeyim. Yarın nasıl olsa mesaiye
başlıyoruz. İlk iş, şu ayakkabıları o-
kutacağız, ucuz veya pahalı. Ticaret-
te, kâr da, zarar da, bir arada yit-
rirmiş.

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜ YOR

En işe yarayanı

Yarı sakat serserinin her gün
aynı sokakta pinekleyip durması,
devriyeye çıkan polisin dikkatini
çekmişti. Yanına gelerek sordu:
— Burada ne yapıyorsun?
— Hiç, diye cevap verdi serse-
ri.

— Ailen yok mu?
— Var.
— Baban ne iş yapar?
— İçer.
— Ya annen?...
— Tımarhanede.
— Peki ağabeyin?...
— Tıp fakültesinde...
— Madem ağabeyin tıp fakülte-
sinde, neden seninle ilgilenmi-
yor?
— Nasıl ilgilenir? Cam bir
şişenin içinde zavallı!

Öncekilerini atlatmış

Yargıç, sanığa sordu:
— Şimdiye kadar hiç ölüme
mahkûm edilmiş miydiniz?
— İki defa... diye cevap verdi
sanık. Doktorlar tarafından!...

— Striptiz programını iyi gör-
mek istiyorsan, işte sana ön sı-
radan bir bilet!

— Durun, durun... Aşağısı ta-
mamen doldu!..

Şimdi inandın mı?

Genç kadın, kocasına:
— Geçen hafta tuttuğun Sene-
galli şoföre yol versen iyi eder-
sin, dedi.
— Neden? İşini aksatıyor mu?
— Aksatmıyor ama canımı sı-
kan başka bir şey var.
— Haydi canım, durup durur-
ken huzursuzluk çıkartma, diyen
adam işine gitti. Akşam döndü-
ğünde, zenci şoförü karısı ile
sarış dolaş görünce:
— Bu ne rezalet! diye feryadı
bastı.
Kadın gayet sâkin:
— Sana her şeyi önceden ha-
ber vermişim, dedi. Ama bili-
rim, gözlerinle görmeden kolay
kolay bir şeye inanmazsın!

Ziyafet

Pazar âyinine gitmişti. Fakat
rahibin önündeki kitaptan çok,
kilisedeki güzel kızlara baktığını
farkedince:

— Aziz peder, kızlara bakışınız
beni hayretler içinde bıraktı, di-
ye söylenmekten kendini alama-
dı.

— Neden? diye sordu rahip.
Rejim yapan bir adamı ziyafet
sofrasına baktığı için, perhizi bo-
zuyor diye suçlayabilir misiniz?

Cinsiyet

Dişi davranışlı bir İtalyan de-
likanlısı, Paris otellerinden biri-
nin resepsiyonunda fiş dolduru-
yordu. Birçok sorunun karşılığı
yazıldıktan sonra, sıra «Cinsi-
yet» e gelmişti. Memur sordu:

— Cinsiyeti «Erkek» diye yaza-
cağız değil mi?

Delikanlı kırtarak cevap verdi:
— Evet erkek. Ama lütfen ya-
nına, «Fanatik değil» diye bir not
koyunuz!

Şans

Hizmetçi kuzın toz alırken Çin
vazosunu yere düşürdüğünü, fak-
at vazonun mucize kabilinden
kırılmadığını gören hanım:

— Haydi, dedi. Şükret ki kırıl-
madı... Şansın varmış!

Üzülen hizmetçi:
— Af dilerim madam, diye ce-
vap verdi. Ama benim değil, doğ-
rusu vazonun şanslı varmış!

Dolaylı küfür

Marius kocaman bir balık tutmuş, sepete koymasına için Oliv'e
uzatmıştı. Oliv'in beceriksizliği tuttu, sepete atmaya hazırlandığı
balık elinden kaydığı gibi yeniden denize uçtu!

Oltayı bırakıp derin bir iç çeken Marius:

— Metampiskoz nedir bilir misin? diye sordu.

— Hayır, dedi Oliv.

— Metampiskozun ne olduğunu anlaman için bir örnek vere-
yim sana: Diyelim öldün. Ölümsüz olduğuna göre bedeninden ay-
rılan ruhun bir çiçek olup mezarının üstünde biter. Yoldan geçen
bir inek de, bu çiçeği yer. Ruh ölümsüz olduğu için bir süre ineğin
işkembesinde durursun. Sonra inek seni hazmeder ve bir tezек
halinde yol üstüne bırakır!

Oliv, aptal aptal sordu:

— Peki ben n'olurum?

— Dedik ya, tezек olursun! İşte o sırada ineğin bıraktığı te-
zeği göreceksin ne derim biliyor musun?

— Ne dersin?

— Oliv burada da karşıma çıktı... Aradan geçen bunca zama-
na rağmen maşallah hiç değişmemiş, derim!

— Yürümekten yorulduğum zaman bana haber ver şekerim!

PARKER
SUPER Quink
YIKANIR
MAVİ

lekeleri kolayca çıkan
mürekkep

Quink
Parker
Quink

(İlançılık : 8714 — 181)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Fiatı : 100 kuruştur.

Dünya Karikatürleri

— NİŞANLIN HANGİSİ ?
— İKİSİDE ... BİRİ YAZLIK ,
BİRİ KIŞLIK !..

— NE KIZIYORSUN AYOL ... HANİ SEN
ORTAK PAZARA TARAFTARDIN !..

— EYVAAAH !.. BİZİM ŞOFÖR 'KURSU
HOCASI !..

— DAHA BİR ÇOK ŞEY YAPMASINI BİLİRİM
AMMA , MADAMIN ÖNÜNDE SÖYLEYEMEM !

— SAĞLARINIZI BİRAZ ISLATAYIM MI ?..

Şansınız,
Başarınız
ve istikbaliniz,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 20446 - A - 11978 — 183)

AKBABA'nın

YENİ

Resimli Romanı :

JET SOSYETE

Yazan - Çizen :

SUAVİ SÜALP

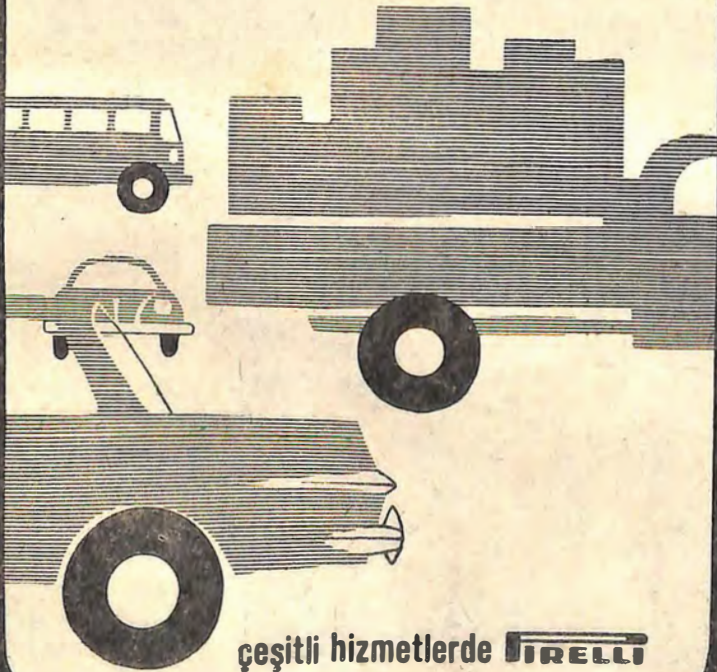
Bu yeni resimli romanımızda, sosyetenin gece-gündüz hızlı yaşayanlarını göreceksiniz. — Kim nerde, kiminle, ne yaptı? — Politika uğruna N. G.'nin Emirgân korusunda yaptığı alış-veriş! — Milyonların terkos musluğu gibi aktığı Dolçe-Sana geceleri. — Çılgın Muazzez'in vizyonundaki esrar. — Gece yarısından sonra yapılan lâhmacun partileri...

İşte, sosyetenin bütün bu çılgın maceralarını JET SOSYETE'de görececek, eşsiz bir resimli roman okumanın zevkini tadacaksınız.

**Gelecek hafta
AKBABA'da**

(Ak. : 186)

TURK FIRELLI

çeşitli hizmetlerde **FIRELLI**

(Ak. : 185)

bütün yurttta

TÜRKİYE HALK BANKASI A.Ş.

**Halktan
Aldığını**

**HALK'a
veren
banka**

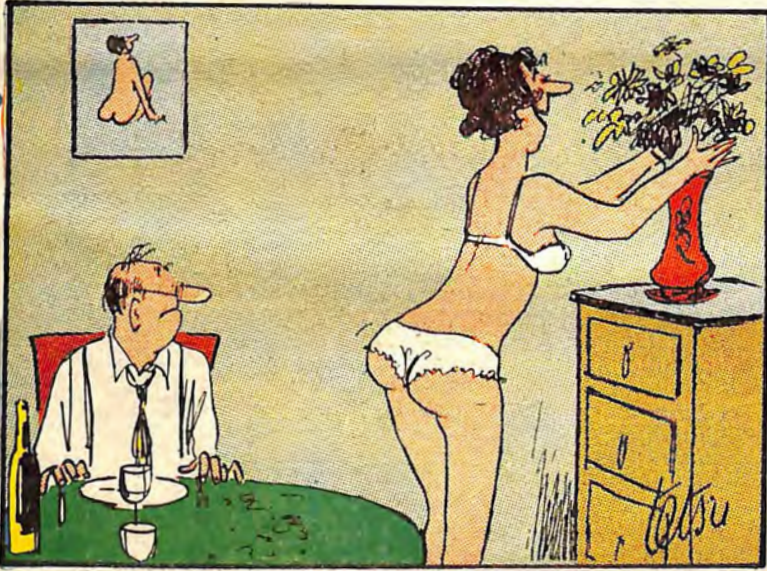

(Basın : 10265 - A - 20101 — 184)

Akbaba

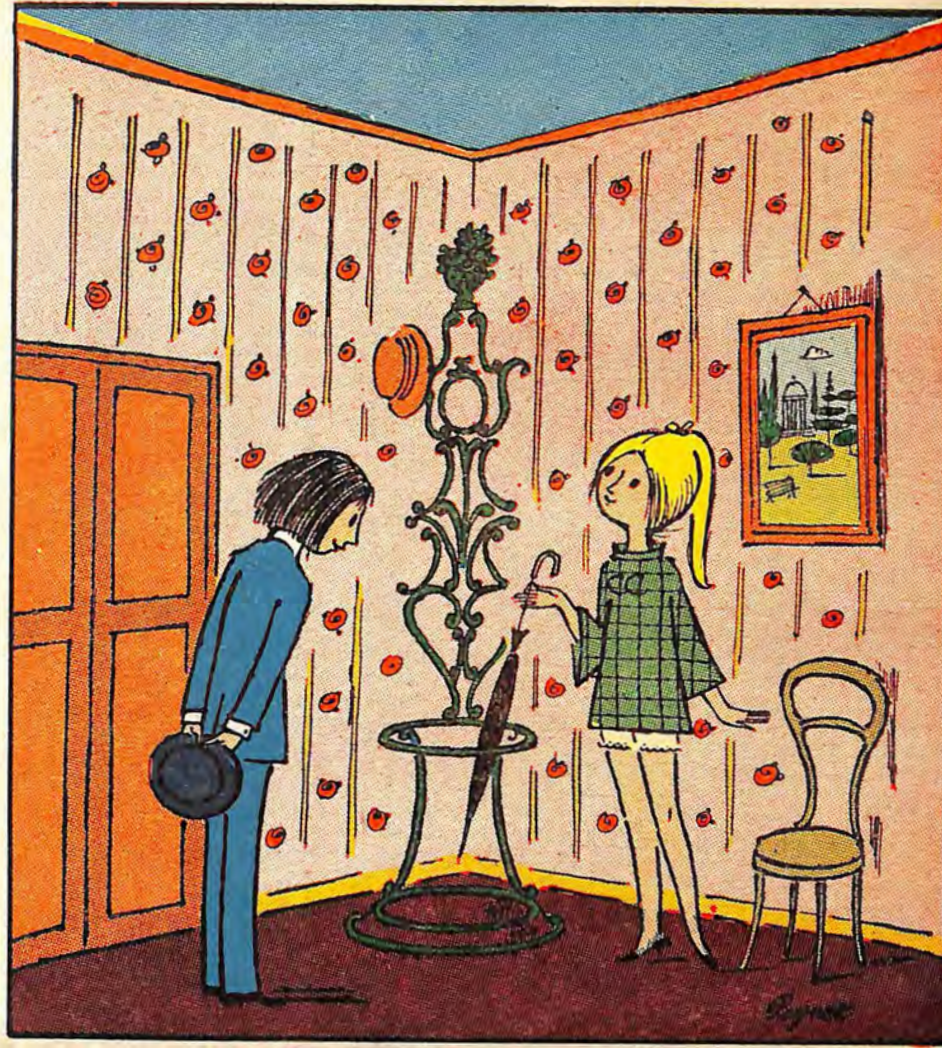
- PATRONUMUZ ÇOK ÇALIŞKANDIR .. HAFTA SONU TATİLİNE BİLE BİR DOSYA GÖTÜRME DEN ÇIKMAZ !

- BAŞBAŞA YEDİĞİMİZ BU YEMEK HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYORSUN ?..

- AFFEDERSENİZ , ÇIPLAKLAR KULÜBÜNE NEREDE KAYDOLUNUYOR ?

- SOKAĞA BÖYLE Mİ ÇIKACAKSIN ?
- YOOO , ŞEMSIYEMİ DE ALACAĞIM

- ANNEM ERKEKLERLE KONUŞMAMI YASAK ETTİ
- MERAK ETMEYİN , ODAMA GİRİNCE KONUŞACAĞIM
- DEĞİLİZ Kİ !